

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I ОК 2/06
26.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, Посебно одељење за организовани криминал, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, као председника већа, Невенке Важић, Николе Мићуновића, Зорана Савића и Бате Цветковића, као чланова већа и саветника Врховног суда Војке Омчикус, као записничара, у кривичном предмету против оптужених: **АА и др**, због кривичних дела злочиначко удруживање из члана 227. став 1. и 2. КЗ РС, убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС у саизвршилаштву и помагањем у вези члана 22, 24. и 26. КЗ СРЈ, покушаја убиства из члана 42. став 2. тачка 4. КЗ РС у саизвршилаштву и помагањем у вези члана 19, 22, 24. и 26. КЗ СРЈ и непријављивања припремања кривичног дела из члана 202. став 2. у вези става 1. КЗ РС, одлучујући о жалбама Специјалног тужиоца ОЈТ у Београду, оптужених ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ и њихових бранилаца адвоката АБ, АВ, АГ, АД, АЂ, АЕ, АЖ, АЗ и АИ, те бранилаца оптуженог АА, адвоката АЈ, оптуженог ЕЕ, адвоката АК, АЛ и АЉ и оптуженог ЖЖ, адвоката АМ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду - Посебно одељење КП. број 6/03 од 18.07.2005. године, на седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП-а од 22. до 26. маја 2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВАЊЕМ ЖАЛБИ Специјалног тужиоца ОЈТ у Београду у односу на оптуженог ЕЕ, браниоца оптуженог ЖЖ, оптужених ВВ, ЂЂ и њихових бранилаца и по службеној дужности, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Окружног суда у Београду - Посебно одељења КП. број 6/03 од 18.07.2005. године у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, тако што Врховни суд:

- кривично-правне радње за које је оптужени АА оглашен кривим под II и II тачка 1 изреке првостепене пресуде, правно квалификује као кривично дело тешко убиство у покушају и саизвршилаштву из члана 114. тачка 5. КЗ-а, у вези члана 30. и 33. КЗ-а, а кривично-правне радње под II и II тачка 2 изреке првостепене пресуде као кривично дело тешког убиства из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а, у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ-а;

- кривично-правне радње за које су оптужени ББ, ЕЕ и ГГ оглашени кривим под II тачка 1 изреке првостепене пресуде, правно квалификује као кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114. тачка 5. КЗ-а у саизвршилаштву у вези члана 30. и 33. КЗ-а;

- кривично-правне радње за које су оптужени ББ, ЕЕ, ЖЖ и ВВ оглашени кривим под II тачка 2 изреке првостепене пресуде, правно квалификује као кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ-а;

- кривично-правне радње за које је оптужени ДД оглашен кривим под III и III тачка 1 изреке првостепене пресуде, правно квалификује као кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ-а у покушају и помагањем у вези члана 30. и 35. КЗ-а, а кривично-правне радње описане под III и III тачка 2 изреке првостепене пресуде као кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ-а помагањем у вези члана 35. КЗ-а;

- кривично-правне радње за које је оптужени ЂЂ, оглашен кривим под IV изреке првостепене пресуде правно квалификује као кривично дело непријављивања припремања кривичног дела из члана 331. став 2. у вези става 1. КЗ-а;

4. у вези става 1. КЗ-а;

те оптуженима АА, ББ, ЕЕ и ДД за извршена кривична дела, **УТВРЂУЈЕ** појединачне казне и то:

- оптуженом АА,

- за кривично дело злочиначко удруживање из члана 227. став 1. КЗ РС, казну затвора у трајању од пет година;

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ-а у покушају у вези члана 30. КЗ-а, казну затвора у трајању од 15 година;

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а, казну затвора у трајању од 40 година,

- оптуженом ББ,

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ-а у покушају у вези члана 30. КЗ-а, казну затвора у трајању од 15 година;

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а, казну затвора у трајању од 40 година,

- оптуженом ЕЕ,

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ-а у покушају у вези члана 30. КЗ-а, казну затвора у трајању од 13 година;

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а, казну затвора у трајању од 30 година,

- оптуженом ДД,

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. у покушају и помагањем у вези члана 30, 35. и 37. КЗ-а, казну затвора у трајању од 12 година;

- за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. помагањем у вези члана 35. КЗ-а, казну затвора у трајању од 15 година;

Па на основу члана 60. став 1. КЗ-а, у односу на опт. АА, ББ и ЕЕ и члана 48. став 2. тачка 2. КЗ СРЈ у односу на опт. ДД, **ОПТУЖЕНЕ ОСУЂУЈЕ**

опт АА на јединствену казну затвора у трајању од 40 година;

опт ББ на јединствену казну затвора у трајању од 40 година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 28.03.2003. године па надаље;

опт ЕЕ на јединствену казну затвора у трајању од 30 година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 12.04.2003. године па надаље;

опт ДД на јединствену казну затвора у трајању од 15 година;

опт ЖЖ на казну затвора у трајању од 30 година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 24.03.2003. године па надаље;

опт ВВ на казну затвора у трајању од 35 година;

опт ГГ на казну затвора у трајању од 15 година;

опт ЂЂ на казну затвора у трајању од две године у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 28.03. до 13.06.2003. године.

док се жалба Специјалног тужиоца ОЈТ у Београду у односу на оптужене АА, ББ, ГГ, ДД и ЂЂ, жалбе оптужених ВВ, ЋЋ и њихових бранилаца, те браниоца оптуженог ЖЖ у непреиначеном делу и жалбе оптужених ББ, ГГ, ДД и њихових бранилаца, бранилаца оптужених АА и ЕЕ, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Првостепеном пресудом оглашени су кривим и осуђени:

- оптужени АА, због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 227. став 1. КЗ РС, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од пет година, кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС у вези члана 19, а кажњиво по члану 26. КЗ СРЈ, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 15 година и кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС, а кажњиво по члану 26. КЗ СРЈ, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 40 година, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 40 година;

- оптужени ББ, због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС у вези члана 19. КЗ СРЈ, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 15 година и кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 40 година, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.03.2003. године, па надаље;

- оптужени ЕЕ, због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС у вези члана 19. КЗ СРЈ, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 13 година и за кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 15 година, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 15 година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 12.04.2003. године, па надаље;

- оптужени ЖЖ, због кривичног дела убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 40 година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 24.03.2003. године, па надаље;

- оптужени ВВ, због кривичног дела убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 40 година;

- оптужени ГГ, због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС у вези члана 19. КЗ СРЈ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 15 година;

- оптужени ДД, због кривичног дела убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС помагањем у вези члана 19. и 24. КЗ СРЈ, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 12 година и за кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС помагањем у вези члана 24. КЗ СРЈ, за које дело му је утврђена појединачна казна затвора у трајању од 15 година, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 15 година;

- оптужени ЋЋ, због кривичног дела непријављивања припремања кривичног дела из члана 202. став 2. у вези става 1. КЗ РС, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од четири године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 28.03. до 13.06.2003. године.

Према оптуженом ББ, на основу одредби члана 69. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ, изречена је мера безбедности одузимања предмета и то пиштоља марке "Берета", калибар 7,65мм, без фабричког броја са пригушивачем.

На основу члана 85. став 1. у вези члана 84. став 1. и 2. КЗ СРЈ обавезани су оптужени да на име имовинске користи прибављене извршењем кривичних дела, плате новчани износ и то: оптужени ББ и ЕЕ од по 30.000,00 ДЕМ, оптужени ЖЖ и ВВ од по 20.000,00 ДЕМ и оптужени ГГ од 10.000,00 ДЕМ, прерачунат у одговарајуће износе еура, а у динарској противвредности по званичном курсу НБС на дан исплате, у корист буџета Републике Србије.

На основу одредби члана 194. и 196. ЗКП-а, обавезани су оптужени да плате трошкове кривичног поступка чију ће висину првостепени суд утврдити посебним решењем у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Истом пресудом, на основу одредби члана 354. тачка 3. ЗКП-а, према оптуженима ББ, ЖЖ, ЕЕ, ВВ и ГГ, одбијена је оптужба за кривично дело злочиначко удруживање из члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ РС, због наступиле застарелости кривичног гоњења за наведено дело.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- Специјални тужилац ОЈТ у Београду, због одлуке о казни у односу на оптужене АА, ББ, ЕЕ, ГГ, ДД и ЋЋ, са жалбеним предлогом да се у погледу одлуке о казни, првостепена пресуда преиначи и оптуженима АА и ББ за кривично дело убиства у покушају извршеног на штету оштећеног ОО, из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ-а, утврди појединачна казна затвора у трајању од по 40 година, да се оптуженима ЕЕ и ДД за оба кривична дела за која су првостепеном пресудом оглашени кривим, утврде појединачне казне затвора у трајању од по 40 година, те да им се изрекне јединствена казна затвора у трајању од по 40 година, да се оптужени ГГ за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуди на казну затвора у трајању од 40 година а да се оптуженом ЋЋ за кривично дело из члана 202. став 2. у вези става 1. КЗ РС изрекне строжија казна затвора по закону;

- бранилац оптуженог АА, адвокат АЈ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, са жалбеним предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се иста укине и врати првостепеном суду на поновно суђење уз даљи предлог да о седници већа буду обавештени оптужени и његов бранилац;

- браниоци оптуженог ББ, адвокати АБ и АВ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни, мери безбедности, одузимању предмета, одузимању имовинске користи и одлуке о трошковима кривичног поступка, са жалбеним предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење уз даљи предлог да о седници већа буду обавештени оптужени и његови браниоци;

- оптужени ББ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са жалбеним предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се преиначи и оптужени ослободи од оптужбе уз даљи предлог да оптужени буде обавештен о седници већа. Дана 24. априла 2006. године оптужени је изјавио допуну жалбе која је неблаговремена;

- браниоци оптуженог ЕЕ, адвокати АК, АЛ и АЉ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној

санкцији и одузимању имовинске користи уз жалбени предлог да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз даљи предлог да браниоци буду обавештени о седници већа;

- бранилац оптуженог ЖЖ, адвокат АМ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о кривичној санкцији са жалбеним предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, или да се иста преиначи и оптуженом изрекне блажа кривична санкција, уз даљи предлог да о седници већа буду обавештени оптужени и његов бранилац;

- бранилац оптуженог ВВ, адвокат АГ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одузимања имовинске користи, са жалбеним предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење уз даљи предлог да оптужени и бранилац буду обавештени о седници већа;

- оптужени ВВ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са жалбеним предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз даљи предлог да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа;

- бранилац оптуженог ГГ, адвокат АД, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са жалбеним предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред измењеним саставом већа, уз даљи предлог да оптужени и бранилац буду обавештени о седници већа;

- оптужени ГГ, без навођења жалбених основа, са жалбеним предлогом да се побијана пресуда преиначи и да се оптужени ослободи од оптужбе;

- браниоци оптуженог ДД, адвокати АЂ, АЕ и АЖ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са жалбеним предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз промену првостепеног већа, те уз даљи предлог да о седници већа, буде обавештен оптужени и његови браниоци;

- оптужени ДД, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са жалбеним предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, пред потпуно измењеним већем, уз даљи предлог да оптужени буде обавештен о седници већа;

- бранилац оптуженог ЋЋ, адвокат АЗ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са жалбеним предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да се побијана пресуда преиначи у погледу правне оцене дела, јер оптужени може одговарати само за кривично дело из члана 202. став 1. КЗ РС, те да му се због тога изрекне блажа кривична санкција;

- бранилац оптуженог ЋЋ, адвокат АИ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са жалбеним предлогом да се побијана пресуда преиначи и у односу на оптуженог одбије оптужба због апсолутне застарелости кривичног гоњења или да се оптужени ослободи од оптужбе или да му се применом кривичног законика изрекне блажа казна, или да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Оба браниоца ЋЋ, предложила су да буду обавештени о одржавању седнице већа;

- оптужени ЋЋ, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са жалбеним предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе, те да буде обавештен о седници већа.

Одговоре на жалбу Специјалног тужиоца ОЈТ у Београду поднели су:

- оптужени ДД, без конкретног предлога, али из садржаја одговора на жалбу произилази да жалбу тужиоца сматра неоснованом, због чега је треба одбити;

- бранилац оптуженог ЋЋ, адвокат АИ, са предлогом да се жалба тужиоца одбије као неоснована.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. број 360/06 од 28.02.2006. године, предложио је да Врховни суд уважи жалбу ОЈТ у Београду - Специјалног тужилаштва и првостепену пресуду преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији, те оптуженима АА и ББ, за кривично дело убиства у покушају из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ-а извршеног на штету оштећеног ОО утврди појединачне казне затвора у трајању од по 40 година, оптуженом ЕЕ због извршења кривичног дела убиства у покушају на штету оштећеног ОО из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ-а утврди казну затвора у трајању од 40 година и осуди га на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, оптуженом ГГ за кривично дело убиства у покушају на штету оштећеног ОО из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ-а утврди казну затвора у трајању од 40 година, оптуженом ДД за оба кривична дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим утврди казне затвора у трајању од по 40 година, те га осуди на јединствену казну затвора у трајању од 40 година, оптуженог ЋЋ, за кривично дело непријављивања припремања кривичног дела из члана 202. став 2. у вези става 1. КЗ РС осуди на строжију казну, а да жалбе оптужених и бранилаца одбије као неосноване.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП-а, у присуству заменика Републичког јавног тужиоца Јована Крстића, оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АЈ, оптуженог ББ и његових бранилаца адвоката АБ и АВ, бранилаца оптуженог ЕЕ, адвоката АЉ и АЛ а у одсуству уредно обавештеног његовог браниоца, адвоката АК, оптуженог ЖЖ и његовог браниоца адвоката АМ, оптуженог ВВ и његовог браниоца адвоката АГ, оптуженог ГГ и његовог браниоца, адвоката АД, оптуженог ДД и његових бранилаца адвоката АЂ, АЕ и АЖ, опт. ЋЋ и његових бранилаца адвоката АЗ и АИ, на којој је испитао побијану пресуду, наводе жалби и одговора на жалбу ОЈТ те саслушао потребна објашњења за ставове из жалби, па је размотривши списе предмета након оцене жалбених навода и предлога и мишљења Републичког јавног тужиоца, нашао:

Жалба Специјалног тужиоца у односу на оптуженог ЕЕ и жалбе оптуженог ВВ и његовог браниоца (њихове жалбе изјављене због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона у себи према одредбама члана 383. ЗКП-а, садрже и жалбу због одлуке о кривичној санкцији), браниоца оптуженог ЖЖ, оптуженог ЋЋ и његових бранилаца у делу који се односи на одлуку о казни, су основане док су у осталом делу неосноване као и изјављене жалбе оптужених ББ, ГГ, ДД и њихових бранилаца, те бранилаца оптужених АА и ЕЕ.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредби члана 380. ЗКП-а, Врховни суд није нашао да су побијаном пресудом учињене битне повреде одредаба кривичног поступка на које у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП-а, другостепени суд пази по службеној дужности. Поред тога, нису учињене ни битне повреде одредаба кривичног поступка на које оптужени и њихови браниоци у жалбама указују, а првостепени суд је и све одлучне чињенице правилно и потпуно утврдио, те у образложењу пресуде изнео и оценио чињенице које је утврдио и доказе на основу којих их је утврдио. За све своје ставове и оцене у погледу одлучних чињеница, суд је изнео одређене, довољне, јасне и правилне, па према томе и прихватљиве разлоге који нису доведени у сумњу сопственом анализом жалилаца. На тако потпуно и правилно утврђено чињенично стање суд је правилно применио кривични закон у време када је одлуку донео како у осуђујућем, тако и у одбијајућем делу побијане пресуде, осим у односу на оптуженог ДД у вези кривичног дела извршеног на штету оштећеног ОО1, описано под III и III тачка 2 изреке првостепене пресуде, када је на иначе правилно и потпуно утврђено и у изреци пресуде описано чињенично стање, погрешно применио кривични закон, правно квалификујући наведену радњу као кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС помагањем у вези члана 24. КЗ СРЈ уместо као кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС помагањем у вези члана 24. КЗ СРЈ (у време доношења одлуке), због чега је Врховни суд по службеној дужности у том делу побијану пресуду преиначио, због повреде кривичног закона на штету оптуженог.

Неосновано се жалбом бранилаца оптуженог ДД, првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 2. ЗКП-а у вези члана 40. тачка 5. ЗКП-а. Ово с`тога што учешће судије Драгољуба Албијанића (председника већа у овом предмету), као члана ванрасправног већа у одлучивању по жалби заменика Специјалног тужиоца на решење истражног судије о издвајању записника о саслушању осумњиченог ДД у предкривичном поступку не представља разлог из тачке 5. члана 40. ЗКП-а, због којег би исти судија морао бити изузет од суделовања у својству судије на главном претресу. Према одредбама члана 40. тачка 5. ЗКП-а, судија не може вршити судијску дужност, ако је у истом предмету учествовао у доношењу одлуке нижег суда, што овде није случај, или ако је у истом суду учествовао у доношењу одлуке која се побија жалбом, што овде такође није случај. Наиме, према одредбама члана 398. став 2. ЗКП-а, против решења већа (чији је члан био судија Албијанић), донесеног пре и у току истраге, није дозвољена жалба ако ЗКП-ом није другачије одређено, а према одредбама ЗКП-а жалба је дозвољена изузетно и то само у случајевима предвиђеним у члану 243. став 7; 254. став 3; 268. став 3; 143. став 5; 144. став 2. и 146. став 5. ЗКП-а, који се не односе на конкретно решење. Дакле, председник већа у овом кривичном предмету није учествовао у доношењу одлуке која се побија жалбом, већ у доношењу одлуке против које није дозвољена жалба, па самим тиме није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 2. ЗКП-а, на коју се браниоци позивају.

Жалбом браниоца оптуженог АА, оспорава се стварна надлежност Посебног одељења Окружног суда у Београду за организовани криминал за поступање у овом предмету, а жалбама бранилаца оптужених ЕЕ и ГГ и стварна и месна надлежност, па се наводи, у жалби браниоца оптуженог АА, да су одредбе главе ХХИХа ЗКП-а, којима се регулише поступак за кривична дела организованог криминала, ступиле на снагу 27.12.2002. године а Закон о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала 12.04.2002. године, дакле, након извршења кривичних дела која су оптуженима стављена на терет, па обзиром да је ретроактивна примена закона забрањена како домаћим, тако и међународним прописима, учињена је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 6. ЗКП-а, док се по основу исте процесне повреде у жалби браниоца оптуженог ЕЕ тврди да нису постојали законски услови из члана 3. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала и члана 504а ЗКП-а, за вођење поступка пред Посебним одељењем Окружног суда у Београду за организовани криминал, као и да је за поступање (а што се тврди и у жалби браниоца оптуженог ГГ), стварно и месно био надлежан Виши суд у Подгорици, будући да је тај суд први започео поступак за кривично дело извршено 15.06.2000. године на штету оштећеног ОО, у предмету Ки. број 192/00 и да је МУП Србије дана 24.04.2003. године Вишем тужилаштву у Подгорици поднео кривичну пријаву за то кривично дело, између осталих и против ЕЕ, на основу које је а по захтеву овлашћеног тужиоца, Виши суд у Подгорици поступао спровођењем појединих истражних радњи и против ЕЕ, из којих разлога је и поступак за кривично дело извршено на штету оштећеног ОО1 требало применом одредаба члана 33. став 1. ЗКП-а, спојити на предмет Вишег суда у Подгорици, јер је тај суд први започео поступак.

Овакви жалбени наводи су неосновани, са разлога које је првостепени суд већ навео у решењу КвП. број 6/04 од 20. и 22.01.2004. године, решавајући поводом приговора против оптужнице, у којим приговорима је на истоветан начин оспоравана стварна и месна надлежност и разлога наведених на страни 13 став 2 првостепене пресуде, а које разлоге у свему прихвата и Врховни суд. Наиме, чланом 22. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала предвиђено је да су за кривична дела организованог криминала описана у члану 2. истог Закона у којима је оптужница ступила на правну снагу до дана ступања на снагу тог закона, стварно и месно надлежни судови који су били стварно и месно надлежни пре ступања на снагу тог закона. Како је наведени закон ступио на снагу 12.04.2002. године а оптужница је стала на правну снагу доношењем решења о одбијању приговора против оптужнице од 20. и 22.01.2004. године, дакле, након доношења тог закона, то је несумњиво да је према одредбама члана 22, члана 12. став 1. и члана 13. став 1. наведеног Закона, за поступање у овом предмету стварно надлежан Окружни суд у Београду и то његово Посебно одељење за поступање у предметима организованог криминала. Што се тиче забране ретроактивне примене закона, одредбама члана 53. став 2. Уставне повеље ДЗ Србија и Црна Гора, предвиђен је изузетак од тог општег принципа, када је дозвољено да поједине одредбе закона, ако то захтева јавни интерес утврђен у поступку доношења закона, могу имати повратно дејство. То дозвољавају и међународни прописи - члан 15. став 2. Међународног пакта о грађанским и политичким правима, и члан 7. став 2. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Постојање или непостојање услова из члана 3. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала и члана 504а ЗКП-а, је чињенично и правно питање које се утврђује у кривичном поступку, док се стварна надлежност суда одређује зависно од чињеничног описа оптужнице, а према подигнутој оптужници Специјалног тужиоца за организовани криминал оптуженима су стављена на терет кривична дела са елементом организованог криминала чиме је и успостављена стварна и месна надлежност суда. Међутим, независно од тога, Врховни суд је прихватио разлоге првостепеног суда да се у конкретном случају ради о кривичним делима која испуњавају услове из члана 3. поменутог Закона и члана 504а ЗКП-а, док су супротни жалбени наводи оцењени неоснованим.

О приговору месне ненадлежности који се према одредбама члана 37. став 3. ЗКП-а, може поднети до ступања оптужнице на правну снагу, након чега се суд више не може огласити месно ненадлежним, нити странке могу истицати тај приговор, у првостепеном поступку је одлучено поводом приговора на оптужницу и Врховни суд прихвата разлоге првостепеног суда наведене у решењу КвП. 6/04 од 20. и 22.01.2004. године и по овом питању. Изнети жалбени наводи по овом основу жалбеног побијања су неосновани јер се према подацима предмета Ки. 192/00 Вишег суда у Подгорици, пред тим судом никада није водио кривични поступак против оптужених АА и др, за кривично дело извршено на штету оштећеног ОО дана 15.06.2000. године у Будви, већ против потпуно других лица и то против ЈЈ1, ЈЈ2, ЈЈ3, ЈЈ4 и ЈЈ5, па је тај поступак након одустанка Вишег тужиоца у Подгорици од кривичног гоњења дана 14.08.2002. године обустављен, те настављен по захтеву оштећеног ОО као тужиоца против истих лица од 12.09.2002. године. По кривичној пријави на коју се браниоци оптуженог ЕЕ позивају, према подацима из наведеног предмета, Више тужилаштво у Подгорици никада није поднело захтев за спровођење истраге или предузимање неких истражних радњи као ни оштећени као тужилац, што значи да се пред Вишим судом у Подгорици никада није водио кривични поступак против лица наведених у жалби и за наведено кривично дело.

Наредба истражног судије Вишег суда у Подгорици Ки. број 192/00 од 18.09.2002. године, за идентификацију отисака прстију издата је крим. техници МУП-а Црне Горе, током спровођења истраге по захтеву оштећеног ОО као тужиоца, против других лица, а не оптуженог ЕЕ и др, због чега се на основу наведене Наредбе и чињенице да се начелник Центра за крим. технику достављајући суду налаз идентификације отисака прстију од 07.05.2003. године, позива на наведену Наредбу, не може изводити закључак о месној надлежности Вишег суда у Подгорици, како се то чини у жалби бранилаца оптуженог ЕЕ. Ово поготово код чињенице да је по захтеву Специјалног тужиоца већ био у току предкривични поступак против ЕЕ и других пред МУП-ом Србије УБПОК-ом Београд за наведено кривично дело. Са наведених разлога Врховни суд је жалбе наведених бранилаца по основу ове процесне повреде оценио неоснованим.

Жалбама оптужених (осим опт ГГ) и њихових бранилаца побија се законитост исказа осумњичених ЖЖ, ЕЕ, ГГ, ДД и ЋЋ, датих пред органима унутрашњих послова у смислу члана 226. став 9. ЗКП-а, у предкривичном поступку (при чему се у жалби бранилаца оптуженог ДД говори да се ради о исказима датим Специјалном тужиоцу), а у жалбама бранилаца оптужених АА, ЖЖ и ЕЕ и исказа оптужених ЖЖ и ЕЕ датих у претходном поступку пред истражним судијом, (што се у односу на оптуженог ЕЕ побија и жалбом оптуженог ВВ и његовог браниоца) јер су, зависно од оптуженог, прибављени кршењем одредби члана 89. став 2, 8. и 9. ЗКП-а, члана 226. став 8. и 10. ЗКП-а, чл. 229. став 1. и 6. ЗКП-а, члана 13. став 3. ЗКП-а и члана 504ј ЗКП-а, тако што су искази осумњичених ЋЋ и ЖЖ из предкривичног поступка (оптуженог ЖЖ и у претходном поступку), прибављени употребом физичке и психичке тортуре и претње, искази ДД употребом свих недозвољених средстава забрањених одредбом члана 89. став 8. ЗКП-а и без присуства браниоца, исказ осумњиченог ГГ - обманом и обећањима док оптужени ЕЕ у време давања исказа у предкривичном поступку и одбране у истражном поступку није био психички здрав и способан да се брани. По наводима жалби, прихватањем наведених исказа и заснивањем пресуде на њима, првостепени суд је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП-а, јер се ради о доказима на којима се у смислу члана 89. став 10. и 18. став 2. ЗКП-а, судске одлуке не могу заснивати. Поред тога, у жалбама бранилаца оптужених ДД, ВВ, ББ и ГГ истиче се да су све наведене изјаве дате у време важења Наредбе о посебним мерама које се примењују за време ванредног стања ("Сл. гл. РС", 22/03 од 12.03.2003. године), која је одлуком Уставног суда Србије Иу. број 93/03 од 08.07.2004. године ("Сл. гл. РС", 83/04 од 23. јула 2004. године), проглашена неуставном и незаконитом у тачки 2 став 1 и 3 и тачкама 4, 6 и 9, када су оптужени ЕЕ, ББ, ЖЖ и ЋЋ, били у стању противправног лишења слободе по наведеној Наредби и нису саслушани у року од осам часова пред органима унутрашњих послова нити су изведени пред истражног судију у року од 48 часова од тренутка лишавања слободе, а свима који су давали исказ у преткривичном поступку било је ускраћено право на изабраног браниоца, осим оптуженом ЋЋ, из чега се у жалбама закључује да се изјаве проистекле из таквог противуставног и незаконитог стања у коме су се осумњичени налазили, не могу сматрати законитим.

Овакви жалбени наводи оцењени су неоснованим.

По основу наведене Наредбе која се примењивала за време ванредног стања, слободе су били лишени оптужени ЖЖ, ЕЕ, ББ и ЋЋ, па се евентуално питање "противправног задржавања" од стране ОУП-а може односити само на њих, а не и на оптужене ДД и ГГ, који су се у притвору налазили на основу судских решења у другим кривичним поступцима. Из података у списима предмета произилази да оптужени ББ није саслушан у својству осумњиченог, оптужени ЕЕ је у том својству саслушан 03.04.2003. године а лишен је слободе девет дана након тога, 12.04.2003. године, дакле у тренутку саслушања у својству осумњиченог није био "противправно лишен слободе", због чега је неуставност и незаконитост поменутог Наредбе без утицаја на његов исказ дат у својству осумњиченог. Оптужени ЖЖ лишен је

поменуте наредбе уз утицаја на његов исказ дај у својству осумњиченог. Оптужени ЛММ лишен је слободе 24.03.2003. године а исказ у својству осумњиченог у преткривичном поступку дао је у присуству браниоца по службеној дужности 01.04.2003, а у својству окривљеног пред истражним судијом у присуству изабраног браниоца 08.05.2003. године, оптужени ЋЋ лишен је слободе 28.03.2003. године, те је у својству осумњиченог у присуству изабраног браниоца саслушан 04.04.2003. године а у својству окривљеног пред истражним судијом уз присуство изабраног браниоца 13.05. и 21.07.2003. године, док је оптужени ЕЕ након лишавања слободе 12.04.2003. године, спроведен истражном судији и саслушан 09.05.2003. године. Дакле, у својству осумњичених оптужени ЖЖ и ЋЋ саслушани су пред органима унутрашњих послова (члан 226. став 9. ЗКП-а), након протекла рока од осам часова од лишавања слободе, а пред истражног судију су изведени након протекла рока од 48 часова, док је оптужени ЕЕ у својству осумњиченог саслушан са слободе а пред истражним судијом након протекла рока од 48 часова од лишавања слободе, све на основу цитиране наредбе која се примењивала за време ванредног стања.

Тачно је да је Уставни суд Србије својом одлуком Иу. број 93/03 од 08.07.2004. године, која је објављена у Службеном гласнику Републике Србије, бр. 83/04 од 23.07.2004. године, утврдио да тачка 2 став 1 и 3 Наредбе о посебним мерама које се примењују за време ванредног стања, а које се односе на право МУП-а да принудно доведе и задржи у службеним просторијама до 30 дана лице које угрожава безбедност других грађана или безбедност Републике и да такво лице нема право на браниоца у смислу ЗКП-а, у време важења нису биле у складу са Уставом и законом. Због тога, а према одредбама члана 57. Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука, сви оптужени који су задржани од стране МУП-а дуже од 48 часова, а на основу наведене Наредбе, имају право да од надлежног органа траже измену појединачног акта, а у конкретном случају то је "решење о задржавању" које је донето на основу неуставног и незаконитог општег акта - поменуте наредбе. Ако се изменом појединачног акта не могу отклонити последице настале услед примене општег акта, за који је утврђено да је неуставан, Уставни суд може одредити да се последице отклоне повраћајем у пређашње стање, накнадом штете и на други начин (члан 58 истог Закона). Пошто су у конкретном случају појединачни акти - решења МУП-а Србије о задржавању у трајању од 30 дана донета и извршена на основу општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у складу са Уставом и законом а та решења су постала правноснажна пре ступања на снагу одлуке Уставног суда, то се на иста не може применити одредба члана 56. став 1. Закона о поступку пред Уставним судом и правном дејству његових одлука (о непримењивости закона, прописа и општих аката за које је утврђено да нису у сагласности са Уставом и законом), јер та одредба регулише само односе који су настали пре дана објављивања одлуке Уставног суда, ако до тог дана нису правноснажно решени. У конкретним случајевима појединачни акти - решења о задржавању, постала су правноснажна и извршена су пре објављивања одлуке Уставног суда, због чега је и изостала могућност измене тих решења (члан 57. истог Закона) и обуставе њиховог извршења (члан 56. став 3), већ наведени оптужени као сатисфакцију за незаконито задржавање дуже од 48 часова имају право на накнаду штете, чиме се према одредбама члана 58. наведеног Закона отклањају последице незаконитости.

Из чињенице да су оптужени ЖЖ и ЋЋ који су дали исказе у својству осумњичених у смислу члана 226. став 9. ЗКП-а, од стране органа унутрашњих послова задржани на основу незаконитог општег акта дуже од 48 часова, не може се изводити закључак и да су њихови искази из предкривичног поступка незаконити (оптужени ЕЕ није био задржан у време давања исказ у предкривичном поступку), нити се то може у односу на ЕЕ исказ у истражном поступку, само због тога што је од лишавања слободе до саслушања пред истражним судијом протекло више од 48 часова. Ово стога што се одлука о неуставности и незаконитости Наредбе односи само на трајање задржавања и ускраћивање права на браниоца, док се валидност датих исказа утврђује на основу ЗКП-а. Како то и поједини браниоци (бранилац оптуженог ЋЋ, адвокат АИ) у жалбама тврде, у кривичном праву није дозвољена аналогија по којој би се због чињенице да су оптужени незаконито задржани од стране ОУП-а дуже од 48 часова, морало сматрати да су све изведене радње незаконите. Дакле, иако органи унутрашњих послова у предкривичном поступку нису поштовали рокове из члана 229. став 1. и 6. ЗКП-а, по налажењу Врховног суда тај пропуст није од утицаја на валидност исказа осумњичених ЖЖ и ЋЋ, датих у смислу члана 226. став 9. ЗКП-а, и исказа окривљених ЖЖ и ЕЕ у истражном поступку.

Жалбени наводи да искази осумњичених због тога што нису дати у присуству изабраних бранилаца, већ бранилаца по службеној дужности, представљају недозвољени доказ, оцењени су као неосновани. Ово стога што тиме није повређено право на одбрану осумњичених јер су исти имали стручну одбрану, а браниоци су им постављени из редова адвоката који су положили адвокатску заклетву. Осим тога, радило се о ванредном стању када је Уставом и законом предвиђено ограничење одређених слобода и права грађана, а одлуком Уставног суда Србије утврђена је неуставном само одредба Наредбе о посебним мерама које се примењују за време ванредног стања којом се укида право на браниоца, но не и када се то право ограничава као у конкретном случају, постављањем браниоца по службеној дужности уместо изабраног браниоца. Ограничење ових права за време трајања ванредног стања у складу је са одредбама члана 11. и 12. став 2. Устава Републике Србије, чланом 6. Повеље о људским и мањинским правима и грађанским слободама и чланом 6. став 2. Закона о мерама за случај ванредног стања, којима је предвиђено да су по званичном проглашењу ратног или ванредног стања, дозвољене мере одступања од људских и мањинских права у обиму у коме је то нужно у датој ситуацији, а у складу са Уставом и законом. Примена ових ограничења, супротно изјављеним жалбама није у супротности нити са

међународним актима ратификованим од стране Државне заједнице Србије и Црне Горе и то посебно одредбама члана 4. Међународног пакта о грађанским и политичким правима и члана 15. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Наиме, оба ова међународна документа допуштају одступање од у њима предвиђених обавеза у случају рата или друге јавне опасности која угрози опстанак нације, осим одступања од обавеза које се односе на право на живот, забрану мучења, забрану ропства и кажњавање само по основу закона. Стога искази осумњичених дати у присуству бранилаца по службеној дужности нису прибављени на незаконити начин и супротно међународном праву како се то посебно тврди у жалби браниоца оптуженог АА, јер је у конкретном случају, према члану 15. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода дозвољено у случају ванредног стања одступање од примене одредбе члана 6. тачка 3ц, по којој свако има право да се брани лично или путем браниоца кога сам изабере или ако нема довољно средстава да плати за правну помоћ, да ову помоћ добије бесплатно када интереси правде то захтевају.

Дакле, законитост исказа осумњиченог ЋЋ по основу предочавања његових права, присуства браниоца и права на поверљиви разговор се не може довести у питање. Спорне су наводне претње за које на главном претресу оптужени тврди да су постојале. По налажењу Врховног суда правилно је првостепени суд нашао да је његов исказ из предкривичног поступка по начину прибављања законит, те да су наводи његове одбране на главном претресу о претњама, дати у циљу избегавања кривичне одговорности. Наиме, из података у спису произилази да је након давања исказа у преткривичном поступку оптужени ЋЋ изведен пред истражног судију 13.05.2003. године, када у присуству изабраног браниоца није изнео тврдње везане за тортуру што би било логично ако је она постојала и угрожавала му здравље, већ то чини тек 21.07.2003. године, дакле три и по месеца након наводне тортуре.

Чињеница да у записнику о саслушању осумњичених ЕЕ, ЖЖ и ГГ није констатовано упозорење из члана 13. став 3. ЗКП-а, не доводи у питање законитост њиховог исказа, јер у записнику постоји констатација да су поучени о свим правима која им припадају у кривичном поступку, пре свега о праву на браниоца, да нису дужни да изнесу одбрану и одговарају на постављена питања, саопштено им је шта им се ставља на терет и основе сумње који стоје против њих, па су позвани да у присуству бранилаца уколико желе, изнесу одбрану.

Дакле, у свему је поступљено у смислу члана 89. став 2. ЗКП-а, осим што у записнику није констатовано упозорење из члана 13. став 3. ЗКП-а, већ је наведено да су поучени о свим својим правима. Према одредбама члана 89. став 2. ЗКП-а, орган који врши саслушање дужан је да осумњиченом или окривљеном саопшти права из члана 13. став 3. ЗКП-а, али не и да у записник унесе садржај тог члана и његову бројчану ознаку. Исто тако, дужност органа је и да осумњиченом омогући поверљиви разговор са браниоцем али не и да констатује да је тај разговор обављен. То произилази из одредбе члана 89. став 10. ЗКП-а, према којој се на исказу осумњиченог или окривљеног не може заснивати судска одлука само уколико осумњичени или окривљени није поучен о својим правима из члана 89. став 2. ЗКП-а, при чему се не тражи да сва права о којима је поучен, у целокупном законском тексту морају бити унета у записник, већ је довољно да се из записника јасно види да је осумњичени или окривљени фактички упознат са тим правима, док се обавеза уношења у записник целокупног текста односи на изјаву осумњиченог или окривљеног из става 9. члана 89. ЗКП-а, о присуству браниоца.

Како упозорење из члана 13. став 3. ЗКП-а улази у корпус права која осумњиченом или окривљеном припадају у кривичном поступку, а према оспораваним записницима наведени осумњичени су поучени о свим својим правима у кривичном поступку, тада изостанак законског текста одредбе члана 13. став 3. ЗКП-а у записницима, не чини исказе из наведених записника незаконитим, због чега је Врховни суд и прихватио као правилан закључак првостепеног суда да се ради о законитим исказима из члана 226. став 9. ЗКП-а, који се могу користити као доказ у кривичном поступку. Да су оптужени ЖЖ и ЕЕ и о том свом праву (члан 13. став 3. ЗКП-а), фактички поучени произилази, а како то правилно налази првостепени суд и из њихове одбране у истражном поступку где су и након што је упозорење из члана 13. став 3. ЗКП-а, записнички констатовано, дали идентичне одбране у присуству изабраних бранилаца, након обављених поверљивих разговора са њима.

С тим у вези, неосновани су наводи жалбе браниоца оптуженог ЖЖ, да је од исказа оптуженог ЖЖ у предкривичном поступку који је изнуђен протекло кратко време до давања одбране у истражном поступку, у ком периоду оптужени није имао информације о својој породици, због чега је научену изјаву из предкривичног поступка поновио пред истражним судијом. Наиме, из списка предмета произилази да је оптужени ЖЖ у предкривичном поступку саслушан 01.04.2003. године, након чега се налазио у притвору Окружног затвора у Београду до 08.05.2003. године, када је саслушан пред истражним судијом. Дакле између та два његова исказа протекло је више од месец дана, у ком периоду је оптужени изабрао браниоца (пуномоћје за браниоца адвоката АН, дана 25.04.2003. године потписала је СС) и у поверљивом разговору са њим могао је да добије информације о својој породици и да браниоца упозна са

"притисцима" који су на њега вршени. Међутим, управо супротно оптужени је у свему поновио своју одбрану из предкривичног поступка не износећи било какве примедбе на понашање органа унутрашњих послова ни свом браниоцу ни истражном судији. Стога је Врховни суд прихватио закључак првостепеног суда да искази оптуженог ЖЖ у предкривичном и истражном поступку нису прибављени употребом недозвољених средстава, а да су наводи његове одбране са главног претреса о околностима давања наведених исказа конструисани у циљу избегавања кривичне одговорности.

Што се тиче оптуженог ЕЕ, налазом и мишљењем комисије вештака утврђено је да је у време давања (спорних) исказа био душевно здрав, да је могао схватити шта му се ставља на терет и износити своју одбрану. Имајући наведено у виду као и чињеницу да је оптужени ЕЕ исказ у преткривичном поступку дао са слободе, да је у истражном поступку одбрану дао у присуству истог браниоца који му је био постављен по службеној дужности у преткривичном поступку, иако је упозорен три дана пре саслушања да може изабрати другог браниоца (записник од 06.05.2003. године), што је одбио и изричито навео те потписом оверио да не жели мењати браниоца, те да би се како то тврди комисија вештака његова психичка болест свакако и од лаика приметила да је постојала у време давања наведених изјава, Врховни суд је оценио неоснованим наводе жалби да су искази овог оптуженог компромитовани његовим психичким обољењем, због чега се не могу користити као доказ у кривичном поступку.

Правилно је поступио првостепени суд када није прихватио наводе одбране оптуженог ГГ о околностима под којима је дао исказ у предкривичном поступку као и тврдње бранилаца оптуженог ГГ и АА, те оптуженог ДД, ВВ, ББ и њихових бранилаца, да је наведени исказ резултат нагодбе између оптуженог ГГ и специјалног тужиоца, због чега не може да се користи као доказ у кривичном поступку. И по налажењу Врховног суда исказ осумњиченог ГГ у свему је у складу са одредбама члана 226. став 9. ЗКП-а, јер је осумњичени саслушан од стране овлашћених службених лица УБПОК-СУП-а Београд у присуству браниоца по службеној дужности, тужиоца и истражног судије, будући да се већ налазио у притвору по другом кривичном предмету, а сва присутна лица као и сам осумњичени су потписали записник, због чега се не могу прихватити као тачне, тврдње оптуженог ГГ да "спорни" записник није потписао тога дана када је саслушан већ тек касније у затвору не читајући га, што свакако, а како то правилно налази првостепени суд не би дозволила присутна лица, посебно истражни судија и бранилац, чија дужност и јесте да штите права осумњиченог, окривљеног и оптуженог у кривичном поступку. Поред тога, нелогично је објашњење оптуженог ГГ о разлозима због којих је прихватио нагодбу са Специјалним тужиоцем да "лажно терети себе и друге оптужене". Наиме, он тврди да му је од стране специјалног тужиоца обећан статус сведока сарадника и "мала казна" за предмет познат под називом "Ибарска магистрала", те "договор" око издржавања те казне, што му је било смешно, јер му је већ раније у истом предмету обећано само шест месеци затвора, па је преварен. Код таквих навода оптуженог оправдано се поставља питање зашто је онда, свестан да је већ једном на сличан начин преварен пристао на поновну нагодбу без икаквих како сам тврди, озбиљних и чврстих гаранција да ће "договор" бити испоштован. Ова нелогичност добија још већи значај тврдњом оптуженог ГГ да је он лично иницирао разговор са управником ЦЗ-а, СС1 и од њега тражио да му омогући контакт са Специјалним тужиоцем, да би са њим "ако је могуће остварио договор са истим гаранцијама и под истим условима као и претходни пут", а сам тврди да је претходни пут преварен. Стога је Врховни суд у свему прихватио оцену првостепеног суда да је одбрана оптуженог ГГ на главном претресу о околностима давања исказа у предкривичном поступку, дата у циљу избегавања кривичне одговорности. Ово тим више када се има у виду да је након давања исказа у преткривичном поступку оптужени ГГ три пута извођен пред истражног судију како би дао одбрану (25.06, 17.07. и 21.07.2003. године) и ни у једном од наведена три случаја оптужени није изнео примедбе на поступање ОУП-а и Специјалног тужиоца.

У жалбама оптуженог ДД и његових бранилаца се тврди да је ДД у предкривичном поступку понуђен статус сведока сарадника иако није испуњавао за то законом предвиђене услове, јер против њега није поднета кривична пријава за кривично дело у вези припадности криминалној групи, што је Специјални тужилац знао или морао знати, из чега се у жалби закључује да је према њему поступано преварно и да је обманут лажним обећањем у циљу давања исказа који њега и друге учеснике у поступку терете, па се такав исказ не може користити као доказ у кривичном поступку.

Супротно овим жалбеним наводима, из кривичне пријаве Ку. 22/03 од 30.05.2003. године, произилази да постоји основана сумња да је осумњичени ДД заједно са СС2 и АА као саизвршилац и припадник организоване криминалне групе у смислу члана 2. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала ("Сл. гл. РС", бр. 39/03), извршио кривично дело злочиначко удруживање из члана 227. став 1. КЗ РС и убиства из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ-а, све у вези члана 22. ОКЗ-а, на штету оштећеног ОО, а из извештаја Ку. 5618/03 од 17.04.2003. године, који представља допуну извештаја Д-3001/00 од 25.08.2000. године, да постоји основана сумња да је осумњичени ДД извршио кривично дело подстрекавања на извршење кривичног дела убиства оштећеног ОО1 на свиреп начин из члана 47. став 2. тачка 1. КЗ РС у вези члана 23. КЗ СРЈ, а које дело су извршили осумњичени АА као организатор злочиначке групе и осумњичени ББ, ЖЖ, ЕЕ, ВВ и ЗЗ, као чланови криминалне групе, дакле за саучесништво у извршењу

кривичног дела са организованом криминалном групом. За ова кривична дела вођен је јединствени предкривични поступак и обзиром на ову чињеницу Специјални тужилац је имао законске основе предвиђене у члану 504д, да осумњиченом ДД понуди да га у даљем току поступка предложи за добијање наведеног статуса, зависно од значаја његовог исказа за откривање, доказивање или спречавање других кривичних дела криминалне организације. Процену да ли неки припадник криминалне организације (групе) или њен саучесник (будући да и саучесници криминалне организације одговарају као и њени припадници) има потребна сазнања предвиђена у члану 504д ЗКП-а и да ли је значај тих сазнања претежнији од штетних последица кривичног дела које је сам учинио, а што су услови за стицање статуса сведока сарадника, тужилац врши на основу одбране осумњиченог и тек након тога уколико процени да су испуњени сви услови из члана 504д, може након саслушања обављеног према одредбама члана 504ђ, поднети суду такав предлог.

Стога је и логично и законито поступање Специјалног тужиоца у конкретној ситуацији, када је обзиром на функцију коју је осумњичени ДД у време критичног догађаја обављао и контакте које је по природи функције морао имати (као ___ ресора Државне безбедности имао је контакте и са припадницима ЈСО и са оптуженим СС2 као ___), у очекивању да има сазнања о организацији извршења предметних кривичних дела, понудио осумњиченом ДД наведени статус у даљем току поступка, уколико се за то испуне сви законски услови. Стога је неосновано закључивање изнето у жалбама да је оваквим обећањем осумњичени ДД обманут у циљу добијања исказа или признања које се против њега може користити као доказ. И сам оптужени ДД у својој одбрани на главном претресу наводи да исказе није дао због обмане и обећања, већ је након упознавања са одредбама ЗКП-а које се односе на сведока сарадника и одредбама члана 89. став 8. ЗКП-а, које му је тужилац дао на увид, искористио његово обећање како би "купио време" и дао неистиниту одбрану (на коју има право), очекујући да се таква његова одбрана неће моћи користити као доказ, због датог обећања за које је инсистирао да се констатује у записнику. Из наведеног јасно произилази да нити је тужилац обећање дао незаконито и у преварне сврхе, нити је осумњичени ДД исказ дао обманут оваквим обећањем, а што би били услови неопходни за примену члана 89. став 10. ЗКП-а.

Чак и у случају да је Специјални тужилац предложио суду да се осумњичени ДД саслуша као сведок сарадник, а суд тај предлог одбије, његов исказ дат у својству осумњиченог у смислу члана 226. став 9. ЗКП-а, може се користити као доказ у кривичном поступку. Такав његов исказ (из члана 226. став 9. ЗКП-а), у смислу члана 504е став 4. ЗКП-а, представља доказ у кривичном поступку и у случају да му је статус сведока сарадника одлуком суда додељен, уколико не поступи у складу с обавезама из члана 504ђ став 1. и 2. ЗКП-а, тј. уколико и поред потписане изјаве да ће дати исказ о свему што му је познато и да ништа неће прећутати, тако не поступи, када наведени статус губи и тужилац у смислу члана 504и став 1. ЗКП наставља кривично гоњење.

Што се тиче претње као даљег основа из члана 89. став 8. ЗКП-а, за издвајање наведених записника и давања исказа без присуства браниоца, а које тврдње оптужени износи у својој одбрани на главном претресу и које се истичу у жалбама оптуженог и његових бранилаца, ради се о наводима одбране који се оцењују у судском поступку. Првостепени суд није прихватио ове наводе одбране и за то дао разлоге које прихвата и овај суд. Тврдње оптуженог ДД да је наведене исказе дао због претњи специјалног тужиоца, да против њега има доказе због којих ће бити осуђен на 20 година затвора и слично, у коју сврху му је дао да прочита изјаве осумњичених ГГ и ЂЂ, неосноване су, јер из записника о саслушању осумњиченог ГГ произилази да је он ту изјаву дао и потписао у присуству истражног судије, браниоца и тужиоца 23.04.2003. године, дакле након што је осумњичени ДД дао своју изјаву (11.04.2003. године). Осим тога, сам оптужени ДД демантује постојање претњи када тврди да није пристао да се сачини нови записник о његовом саслушању без констатације о обећању статуса сведока сарадника у даљем току поступка што указује да је сам одређивао услове давања свог исказа.

Надаље, првостепени суд није прихватио наводе одбране оптуженог ДД да је исказе дао без присуства браниоца, јер је то супротно садржају наведених записника за које оптужени не оспорава да их је потписао, што прихвата и овај суд. Супротне тврдње изнете у жалбама, да је бранилац по службеној дужности адвокат АН злоупотребила положај браниоца по службеној дужности и наведене записнике потписала и оверила својим печатом иако давању исказа није присуствовала, могу се доказивати само правноснажном судском одлуком, а не и наводним признањем "кривице" од стране наведеног браниоца датим пред дисциплинским судом адвокатске коморе у поступку у коме није обавезна примена ЗКП-а.

Везано за жалбама оспораване исказе осумњиченог ДД из предкривичног поступка и могућност њиховог коришћења као доказа у кривичном поступку од значаја је и одредба члана 504ј према којој искази и обавештења које је прикупио државни тужилац у предкривичном поступку могу се користити као доказ у кривичном поступку, али се одлука не може заснивати само на њима. Како се побијана пресуда не заснива само на исказима осумњиченог ДД из предкривичног поступка већ се у претежном делу заснива на садржају оптуженог ЗКП и БЗ, на предкривичном и кривичном поступку, оптуженог БЗ на

на одоранама оптуженог ЖЖ и ЕЕ из предкривичног и истражног поступка, оптуженог ГГ из предкривичног поступка, исказу сведока сарадника ЗЗ, те исказима других сведока, налазима вештака и писменим доказима, то се наведени искази осумњиченог ДД и по овом законском основу могу користити као доказ у кривичном поступку.

Теза изнета у жалби оптуженог ДД и његових бранилаца да без спорних исказа осумњиченог ДД из предкривичног поступка суд не би имао ни један доказ против СС2 је неоснована, јер улога СС2 као налогодавца за извршење предметних кривичних дела осим из исказа осумњиченог ДД произилази и из одбране осумњиченог ГГ који тврди да му је оптужени АА рекао да их ___ СС2 части хеликоптером, исказа сведока сарадника ЗЗ да му је оптужени АА рекао да пожуре са извршењем кривичног дела на штету оштећеног ОО1, јер га притискају ови са врха, на основу чега је закључио да то могу бити само СС2 и ДД, исказа осумњиченог ЋЋ да му је АА рекао да је од "шефа" добио налог да ликвидира оштећеног ОО1, а шефови су му, како то сам оптужени ДД тврди били СС2 и он, када наводи да је АА имао директан контакт са СС2, јер је јединица за специјалне операције тада обезбеђивала СС2, због чега је могао да добије задатак директно од СС2, одбране осумњичених и окривљених ЖЖ и ЕЕ да иза извршења ових задатака стоји Државна безбедност и највиши државни врх, исказа сведока СС3 да му је генерал СС4 заиста тражио логистику за извршење "задатка" од стране припадника Државне безбедности Републике Србије на територији Црне Горе, те исказа сведока СС5, СС6 и СС7, који искази када се доведу у међусобну везу потврђују наводе осумњиченог ДД да је налогодавац извршења ових кривичних дела био баш СС2, а како је то правилно нашао првостепени суд.

Са наведених разлога Врховни суд је нашао да су сви наведени искази прибављени на законит начин, те да се на истима може заснивати судска одлука, због чега су супротни жалбени наводи оцењени неоснованим.

Изјављеним жалбама оптуженог ББ и његовог браниоца, те бранилаца оптужених АА и ВВ, оспорава се законитост увиђаја обављеног од стране истражног судије Округног суда у Сремској Митровици дана 27. и 28.03.2003. године, извештај истог истражног судије од 29.12.2004. године као и видео снимак који је саставни део записника о увиђају, јер увиђај није обављен у складу са одредбама ЗКП-а, показивање лица места као истражна радња не постоји, видео снимак нема тона и датума те не садржи цео ток увиђаја, на снимку се не види НН лице под фантомком које је наводно довело полицију на место увиђаја, а у записнику о увиђају није утврђено ко је НН лице под фантомком и какав је његов статус, што све по наводима жалби, наведене доказе чини незаконитим, због чега се на њима не може заснивати судска одлука.

Овакви жалбени наводи оцењени су неоснованим, јер је наведени увиђај обављен у складу са одредбама члана 110. и 225. став 1. ЗКП-а, због чега су неосновани и наводи жалбе браниоца оптуженог АА, да је тај записник само због тога што се у њему наводи да садржи и показивање лица места од стране НН лица, незаконит и да га треба издвојити из списка предмета. Према одредбама члана 225. став 1. ЗКП-а, органи унутрашњих послова имају право у случају постојања основане сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности да између осталог откривају и обезбеде трагове кривичног дела и предмете који могу да послуже као доказ, што су у конкретном случају и учинили одласком са ЗЗ, тада осумњиченим на Фрушку Гору ради откривања места где је убијен и закопан оштећени ОО1, па су како је то и утврђено исказима сведока СС8, СС9, СС10 и СС11, одмах по наиласку на прве трагове леша покојног оштећеног застали са свим радњама откривања трагова до доласка истражног судије у чијем присуству и по чијим налозима је обављен увиђај и ископавање посмртних остатака оштећеног.

То, што је у записнику о увиђају наведено да је обављено и показивање лица места извршења кривичног дела и што је истражни судија констатовао да је НН лице показало место где је закопано тело покојног оштећеног, не чини ову доказну радњу незаконитом. Статус сведока сарадника ЗЗ у време показивања лица места и увиђаја, је небитан, па самим тиме и присуство његовог браниоца, обзиром на чињеницу да његова радња у конкретной ситуацији не представља давање одбране нити саслушање у својству сведока, већ се ради о давању обавештења државном тужиоцу у предкривичном поступку о месту извршења кривичног дела. Исто тако, на законитост обављеног увиђаја није од утицаја чињеница што истражни судија у записнику није констатовала идентитет лица под "фантомком" које је показало место извршења кривичног дела и присуствовало делу увиђаја, обзиром да то није задатак увиђаја већ је задатак, утврђивање да ли се на наведеном месту налази тражени леш, дакле, непосредно опажање те чињенице, док је чињеница ко је наведено место открио и показао, утврђена из исказа сведока сарадника ЗЗ и сведока СС10, СС9 и СС11. За конкретан увиђај чак није ни било потребно присуство ЗЗ на лицу места, јер он је и на други начин (цртежом, фотографијом, скицом или слично), могао упутити органе унутрашњих послова, Специјалног тужиоца и истражног судију на место извршења кривичног дела, стим што су органи унутрашњих послова, тужилац и истражни органи на лице места могли изаћи и увиђај обавити и по пријави било ког грађанина, па чак и по анонимној пријави, а због тога се обављени увиђај не би сматрао незаконитим

Извештај истражног судије од 29.12.2004. године, у коме истражни судија наводи да је о идентитету НН лица усмено обавештена од стране Специјалног тужиоца није противречан записнику о увиђају нити другим изведеним доказима, јер се у њему у погледу одлучних чињеница не наводи било шта супротно од онога што је наведено у записнику о увиђају, већ се само истражни судија изјашњава о томе како је сазнала идентитет НН лица и зашто то није констатовала у записнику о увиђају. Стога су наводи жалбе браниоца оптуженог ВВ о постојању противречности између записника о увиђају и поменутог извештаја те исказа сведока, оцењени неоснованим. Наиме, разлике на које се указује жалбом и то да ли је и ко истражном судији додао папир са именом ЗЗ, да ли израз "стављена капа" значи да је она већ раније стављена или је то учињено по налогу истражног судије, не односе се на одлучне чињенице, будући да једина одлучна чињеница која се утврђује увиђајем јесте да ли је тамо пронађен леш оштећеног или не. Исто тако и наведени извештај истражног судије на који се бранилац позива не односи се на одлучне чињенице, јер чињеница ко је био НН лице под фантомком, утврђена је из исказа сведока сарадника ЗЗ и осталих сведока који су присуствовали увиђају.

Жалбом браниоца оптуженог ВВ оспорава се и видео снимак који је саставни део записника о увиђају, тврдњом да су скраћивањем трајања снимка на 12 минута, те снимањем без тона и датума, органи унутрашњих послова покушали прикрити податке који нису одговарали наводима оптужнице, што је оцењено неоснованим. Наиме, из исказа сведока СС8 утврђено је зашто је снимак скраћен само на битне детаље који се односе само на тражење места где је леш закопан и његово ископавање, а није снимано време чекања на истражног судију, тражење агрегата и слично, те да тона нема, јер су псовали. Како је у записнику о увиђају констатовано време и место обављања увиђаја и све што је на увиђају обављено и утврђено, а увиђај се односи на непосредно опажање чињеница, а не добијање тонских обавештења, као и да тонско снимање увиђаја није по закону обавезно, то непостојање датума и тона на снимку не умањују доказну вредност истог. Међутим, и поред тога, на видео снимку истражни судија наводи, а о чему постоји тонски запис, где се увиђајна екипа налази, шта је сврха увиђаја и када је исти започео.

Надаље се изјављеним жалбама оптуженог ББ, његовог браниоца, те бранилаца оптуженог АА и ГГ, оспорава законитост обављеног увиђаја од стране истражног судије Вишег суда у Подгорици у стану оштећеног ОО од 16.06.2000. године и од 17.06.2000. године приликом проналажења пиштоља, пригушивача, мајице, огрлице и рукавица, криминалистичко - техничког прегледа лица места у стану ИИ од 16.06.2000. године и стим у вези извршена вештачења и идентификација отисака прстију пронађених у наведеном стану, као и препознавање оптуженог ГГ, ЕЕ и ББ од стране сведока СС12, СС13 и СС14. Тврди се да увиђај и препознавање оптужених није обављено у складу са ЗКП-ом, јер је увиђај у стану оштећеног ОО започет од стране ОУП-а пре доласка истражног судије, да су пиштољ и остали предмети пронађени и фотографисани без присуства истражног судије, да се незна ко је наредио криминалистичко-технички преглед стана ИИ, да се у том случају ради о претресу стана без наредбе истражног судије и присуства сведока, да су отисци папиларних линија изазвани само на покретним стварима које се лако могу донети споља, да изазвани отисци нису фотографисани, да предмети на којима су трагови изазвани нису сачувани, а у жалби браниоца оптуженог ЕЕ и да се на фотографијама не види флаша "вињака" на којој су наводно пронађени отисци оптуженог ЕЕ, да је дактилоскопску идентификацију извршило нестручно лице, три године након изазивања отисака, упоређивањем са отисцима оптужених ГГ, ББ и ЕЕ, који су наводно достављени електронском поштом, о чему нема трагова у списима предмета, да су у башти стана оштећеног ОО према записнику о увиђају пронађена два пројектила, што је немогуће уколико је пуцано у стан, да до 2003. године није извршена ниједна идентификација отисака прстију, због чега жалиоци сматрају да се на тако изведеним доказима не може заснивати судска одлука.

Оваквим жалбеним наводима, који су у виду примедби на изведене доказе изношени и у првостепеном поступку настоје се, како то правилно налази првостепени суд обезвредити изведени докази изражавањем сумње да су поједини докази (нарочито отисци прстију), подметнути оптуженима. Овакве тврдње су неосноване, посебно када се има у виду да је већина доказних радњи у предмету Вишег суда у Подгорици Ки. број 192/00 изведена од половине јуна 2000. године до краја 2002. године, дакле пре покретања било каквог поступка против оптужених, јер се у том предмету водио кривични поступак против сасвим других лица, која је супротно наводима изјављених жалби да до 2003. године није извршена ни једна дактилоскопска идентификација, управо та дактилоскопска идентификација искључила као лица од којих потичу отисци пронађени у стану ИИ. Наиме, налазом монодактилоскопера Центра за крим. технику МУП-а Црне Горе од 13.12.2000. године, компаративним поређењем трагова папиларних линија пронађених у стану ИИ утврђено је да не потичу од ЈЈ3, ЈЈ4, ИИ и СС15, а налазом од 09.10.2002. године и да не потичу од ЈЈ2 и ЈЈ5. Поред тога у истражном поступку пред Вишим судом у Подгорици и доказном поступку пред посебним одељењем Окружног суда у Београду саслушан је велики број сведока и вештака, те прибављен знатан број писмених доказа који се, како је то правилно нашао првостепени суд међусобно уклапају и чине логичну целину, што искључује могућност истакнуту, посебно у жалбама бранилаца оптужених АА и ГГ, да се побијана пресуда заснива на незаконито прибављеним доказима од стране органа унутрашњих послова МУП-а Црне Горе и то искључиво на

привађеним доказима од стране органа унутрашњих послова Црне Горе и то искључиво, на штету оптужених.

Супротно жалбеним наводима, увиђај од 16. и 17. јуна 2000. године, у свему је извршен у складу са одредбама члана 238, 240, 151. став 1. и 154. став 2. ЗКП-а, који је тада био на снази и у Србији и у Црној Гори, а ради се о ЗКП-у који је ступио на снагу 01. јула 1977. године ("Службени лист СФРЈ", број 4/77) и у Црној Гори се примењивао до доношења ЗКП-а Црне Горе који је објављен у Службеном листу РЦГ број 71/03 од 29.12.2003. године, ступио на снагу осам дана од објављивања, а примењује се протеком три месеца од дана ступања на снагу, што значи и да су неосновани наводи жалбе браниоца оптуженог ГГ да је постојала битна разлика у кривично-правним прописима процесног права у Србији и Црној Гори.

Према одредбама члана 151. став 1. тада важећег ЗКП-а, када постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, органи унутрашњих послова дужни су да открију и обезбеде трагове кривичног дела и предмете који могу послужити као доказ, а према одредбама члана 154. став 2. ЗКП-а, уколико истражни судија није у могућности да одмах изађе на лице места, органи унутрашњих послова могу сами извршити увиђај и одредити потребна вештачења, осим обдукције и ексхумације леша. Ако истражни судија стигне на лице места у току вршења увиђаја, он може преузети вршење ових радњи, док према одредбама члана 240. ЗКП-а, орган који врши увиђај може затражити помоћ стручног лица криминалистичко-техничке, саобраћајне или друге струке, које ће по потреби преузети и проналажење, обезбеђивање или описивање трагова, извршити потребна мерења и снимања, сачинити скице или прикупити друге податке. Дакле, како се у конкретном случају догађај који је био предмет увиђаја догодио у Будви око 23,45 часова, а за обављање увиђаја обзиром на тежину кривичног дела у питању, био је надлежан истражни судија Вишег суда у Подгорици који је на лице места стигао у 4 часа по поноћи, органи унутрашњих послова ОБ Будва према цитираним законским прописима не само да су могли, већ су били дужни да изађу на лице места и обезбеде трагове кривичног дела, а имали су и законско право да изврше увиђај, односно да га сами започну до доласка истражног судије који потом преузима вршење увиђаја. Исто се односи и на део увиђаја од 17.06.2000. године, када је пронађен пиштољ са пригушивачем и остали предмети. Што се тиче проналаска два пројектила означених ознакама 3А и 4А у башти стана оштећеног ОО, на шта се указује жалбом браниоца оптуженог ГГ, тачно је да у записнику о увиђају постоји таква констатација, но ради се о очигледној омашци у писању, јер и из записника о криминалистичко-техничком прегледу лица места, легенде фотодокументације, скице, налаза и мишљења вештака ВВЗ који је присуствовао увиђају, његовог исказа и достављених чаура и делова пројектила, несумњиво произилази да су ознакама 3А и 4А у башти стана оштећеног пронађене и означене чауре, а не пројектили.

Везано за извештај о криминалистичко-техничком прегледу лица места у стану ИИ од 16.06.2000. године, ради се о откривању трагова кривичног дела који могу послужити као доказ, тј. о радњи коју су органи унутрашњих послова овлашћени да предузму када постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, у смислу члана 151. став 1. ЗКП-а, а не о претресању стана у смислу одредби члана 206. до 210. тада важећег ЗКП-а, како се то неосновано тврди у жалби оптуженог ББ и браниоца оптуженог АА. На то указује и чињеница да није сачињен записник о претресању нити су било какви предмети привремено одузети, па ни предмети на којима су изазвани трагови папиларних линија, већ је само извршено фотографисање затеченог стања и изазвани су трагови папиларних линија, а како је то утврђено из исказа сведока СС16 који је на главном претресу од 30.03.2005. године навео да су предмети на којима су изазвани трагови остављени у стану, што не оспорава нити сведок СС17 – криминалистички техничар. Дакле, супротно наводима изјављених жалби наведена криминалистичко-техничка радња у циљу откривања трагова кривичних дела, у свему је законито изведена, затечено стање је фотографисано и фотодокументација на којој се виде сви предмети на којима је према записнику вршено изазивање трагова, па и флаша "вињака" испод шанка, представља саставни део записника. То што криминалистички техничари нису вршили фотографисање изазваних трагова, јер за то према наводима сведока СС17 нису имали потребну технику, не доводи у питање валидност наведеног доказа, јер постоје фолије са изазваним траговима, а у извештају о криминалистичко-техничком прегледу лица места је констатовано са којих предмета су узети трагови и где се ти предмети у стану налазе, а што је у потпуној сагласности са приложеном фотодокументацијом.

С`тим у вези неоснована су и оспоравања дактилоскопске идентификације извршене од стране монодактилоскопера СС18, јер чињеница да исти није судски вештак, већ монодактилоскопер одељења крим. технике МУП-а Црне Горе, не доводи у питање валидност извршене идентификације коју је поред СС18 потписао и начелник Центра крим. технике МУП-а Црне Горе СС19. Ово с`тога што се према одредбама члана 114. став 2. ЗКП-а, вештачење не поверава само судским вештацима већ и државним органима који одређују стручњака који ће извршити вештачење, а Центар крим. технике МУП-а Црне Горе управо представља државни орган оспособљен за такву врсту вештачења.

У односу на начин достављања дактилоскопских листа електронском поштом, неосновани су жалбени

наводи да то није законити начин достављања, јер ЗКП не прописује било који начин достављања листа, већ у члану 231. став 3. ЗКП-а дозвољава органима унутрашњих послова да ако је потребно да се утврди од кога потичу отисци прстију на појединим предметима, уз одобрење државног тужиоца, узимају отиске достављања дактилоскопских листа већ био покренут предкривични поступак против оптужених за наведено кривично дело по захтеву Специјалног тужиоца, а дактилоскопске листе и најразвијеније светске полиције достављају електронском поштом, који начин достављања према тврдњи монодактилоскопера СС18 битно не умањује квалитет дактилоскопског материјала, то се због начина достављања истих не може доводити у питање валидност извршене идентификације, како се то чини жалбом браниоца оптуженог ГГ.

Оспоравање препознавања оптужених ББ, ГГ и ЕЕ од стране сведока СС3, СС13 и СС14, јер препознавање није извршено у складу са одредбама члана 104. ЗКП-а, је неосновано, с`тога што првостепени суд није ни извео као доказ радњу препознавања на начин предвиђен цитираном законском одредбом, већ су сведоци на главном претресу описали лица са којима су критичном приликом контактирали, а потом међу присутнима указали на оптужене као лица за која мисле да су та лица, дакле, ради се о исказима сведока који подлежу оцени суда, а не класичној радњи доказивања препознавањем лица у смислу члана 104. ЗКП-а. Врховни суд је као правилан прихватио закључак првостепеног суда да опис физичког изгледа лица са којима су наведени сведоци критичном приликом контактирали у свему одговара физичком изгледу наведених оптужених а неоснованим је оценио наводе изјављених жалби да сведоцима исте није било тешко препознати обзиром да су други оптужени знатно старији од оних које су сведоци описали и препознали. Ово стога што су и опт. АА и ВВ и ЖЖ приближно истих година, а само су опт. ДД и ЋЋ, знатно старији.

Са наведених разлога Врховни суд је нашао да побијаном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП-а, због чега је супротне жалбене наводе оценио као неосноване.

Сви оптужени који су изјавили жалбу (осим ГГ и ЋЋ), и њихови браниоци побијају првостепену пресуду по основу битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, и то из свих разлога који чине ову процесну повреду.

На неразумљивост и противречност изреке пресуде указује се жалбама бранилаца оптуженог ББ, ГГ, ДД и ЋЋ, при чему се у жалби браниоца оптуженог ГГ не наводи у чему се та неразумљивост и противречност састоји, а у жалби браниоца оптуженог ББ тврди се да је првостепеном пресудом оптужени АА оглашен кривим за кривично дело злочиначко удруживање из члана 227. став 1. КЗ РС, јер је организовао криминалну групу од припадника ЈСО међу којима је и оптужени ББ а у поглављу II изреке пресуде према оптуженом ББ, ЕЕ, ЖЖ, ВВ и ГГ одбијена је оптужба за кривично дело из члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ РС, тј. да би били припадници те криминалне групе, што изреку пресуде чини противречном, јер произилази да је АА организовао криминалну групу без иједног члана, док се у жалбама бранилаца оптуженог ЋЋ наводи да је изрека пресуде у ставу IV у супротности са ставом II и II тачка 2 изреке пресуде, јер оптуженом ЋЋ није позната ни једна радња из става II и II тачка 2 изреке пресуде, као и да је у изреци пресуде пропуштено да се наведе број Службеног гласника у ком је објављен закон који је примењен, обзиром да је од извршења кривичног дела више пута мењан закон, па је нејасно који је закон примењен, а у жалби браниоца оптуженог ДД истиче се противречност изреке пресуде у делу у коме је утврђено да је оптужени ДД прибавио и предао оптуженом АА лист папира са сликом и личним подацима оштећеног ОО1 и тако помогао извршење кривичног дела на његову штету, а потом пропустио да извршење дела спречи, што је нелогично, ако му је намера била да помогне у извршењу кривичног дела.

Изнети жалбени наводи су неосновани јер је првостепени суд у изреци пресуде под I утврдио да су оптужени ББ, ЕЕ, ЖЖ, ВВ и ГГ били припадници организоване криминалне групе коју је организовао оптужени АА и у том својству извршили кривична дела описана под II тачка 1 и 2 изреке пресуде, али је у односу на њих одбијена оптужба за кривично дело из члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ РС, на основу одредби члана 354. тачка 3. ЗКП-а, услед застарелости кривичног гоњења за наведено кривично дело, што изреку пресуде чини разумљивом и јасном.

Исто тако и део изреке пресуде под IV у којој је описана радња извршења кривичног дела за које је оптужени ЋЋ оглашен кривим у потпуној је сагласности са делом изреке под II и II тачка 2, јер оптужени ЋЋ и није морао да зна све детаље извршења кривичног дела извршеног на штету оштећеног ОО1, већ само оно што је и наведено под IV изреке пресуде, а то је да се припрема и ко припрема убиство

оштећеног из ниских побуда. Везано за примену закона, изрека пресуде је потпуно разумљива и у складу са датим разлозима на страни 170. и 171. првостепене пресуде, из којих се јасно види да је првостепени суд применио КЗ РС и КЗ СРЈ који је у односу на законе који су важили у време извршења кривичних дела, блажи за оптужене, због чега је непотребно и само би оптерећивало пресуду навођење Службеног листа и Службеног гласника у којима су примењени закони објављени.

Како се помагањем у извршењу кривичног дела према одредбама члана 24. став 2. КЗ СРЈ (сада 35. став 2. КЗ-а), поред стављања учиниоцу на располагање средстава за извршење кривичног дела, (а то је управо давање од стране оптуженог ДД наведеног листа папира са сликом и личним подацима оштећеног ОО1, како би га непосредни извршиоци могли пронаћи и препознати), сматра и стварање услова и отклањање препрека за извршење кривичног дела, (а то је управо пропуштање да као непосредно надређени оптуженом АА и осталим непосредним извршиоцима, директним наређењем или предузимањем других мера спречи извршење кривичног дела), то је управо на оба начина оптужени ДД битно допринео и знатно олакшао извршење наведеног кривичног дела, због чега се не може говорити о противречности изреке пресуде, будући да је оптужени од предаје листа папира па до извршења кривичног дела имао и времена и могућности да утиче на извршење кривичног дела и да га спречи, што није учинио.

Указивање, жалбом браниоца оптуженог ББ на противречност изреке и образложења првостепене пресуде, због тога што је суд ББ изрекао меру безбедности одузимања пиштоља марке "Берета", калибра 7,65мм, без фабричког броја, са пригушивачем, а да није навео на основу чега је утврдио да је исти одузет баш од оптуженог ББ, је неосновано, јер је првостепени суд на страни 171. пресуде дао разлоге за такву своју одлуку, које у свему прихвата и овај суд. Како је мера безбедности изречена на основу одредбе члана 69. став 2. у вези става 1. КЗ СРЈ према којој се предмети употребљени за извршење кривичног дела могу одузети и кад нису својина учиниоца, ако то захтевају интереси опште безбедности или разлози морала, а у поступку је утврђено да је оптужени ББ, наведеним пиштољем са пригушивачем извршио предметно кривично дело, то нема противречности између изреке и образложења пресуде, како се то жалбом тврди, јер је небитно ко је власник пиштоља и од кога је исти привремено одузет, већ је битно ко га је употребио за извршење кривичног дела.

Жалбама оптужених ББ, ВВ, ДД и њихових бранилаца, те бранилаца оптужених АА, ЖЖ и ЕЕ, указује се на противречности у исказу сведока ЗЗ, те на противречност његовог исказа са одбранама оптужених ЖЖ, ЕЕ, ДД и АА у свим фазама поступка, исказима сведока који су присуствовали увиђају на __, сведока СС20, налазима и мишљењима судско-медицинско-балистичких вештака, исказима сведока – возача и чланова обезбеђења оптуженог ДД, записником о увиђају и другим писменим доказима, из чега се изводи закључак да ЗЗ не говори истину и да је првостепени суд не отклонивши наведене противречности, заснивањем пресуде на исказу сведока сарадника, учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а.

По налажењу Врховног суда првостепени суд је правилно оценио и на странама 152 и 153 образложења пресуде дао јасне и убедљиве разлоге због чега налази да се наведене разлике односе на небитне детаље, као и да су те разлике логичне, обзиром да су резултат давања исказа након три и више година од критичног догађаја и личних својстава оптужених, сведока и сведока сарадника у погледу могућности запажања и памћења свих детаља догађаја. И по налажењу Врховног суда противречности изнете у жалбама не односе се на одлучне чињенице, а у погледу одлучних чињеница и то да ли је по наређењу оптуженог АА који им је дао лист папира са сликом и личним подацима оштећеног ОО1 (претходно добијен од оптуженог ДД), оштећени осматран од стране оптужених ББ, ЕЕ, ЖЖ, ВВ и ЗЗ, па 25.08.2000. године, на Кошутњаку, на паркингу испред ресторана "___" од стране оптуженог ББ и ЗЗ лишен слободе и службеним возилом – комбијем ЈСО одвежен на __ и на месту где су дана 27.03.2003. године, пронађени његови посмртни остаци, након што су сви оптужени и сведок сарадник из II тачка 2 изреке пресуде ископали рупу, убијен од стране оптуженог ББ са два пројектила испалена из пиштоља "Пјетро берета", цал. 22 ЛР (5,6мм), у потиљачни део главе, након чега је посут кречом и водом и закопан, за шта су непосредни извршиоци награђени са по 20.000,00 ДЕМ, тј. да је кривично дело на штету оштећеног ОО1 извршено управо на начин описан под II и II тачка 2 изреке пресуде, сагласне су одбране оптуженог ЕЕ и ЖЖ из предкривичног и истражног поступка са исказом сведока сарадника ЗЗ. Ти искази потврђени су налазом и мишљењем судско-медицинско-балистичких вештака, ДНК-а анализом и исказом оштећеног СС7, из којих је утврђено да се ради о оштећеном ОО1 и да је убијен са два пројектила испаленим у потиљак из релативне близине, док је налазом и мишљењем вештака ВВ1 и ВВ2, потврђено да је пројектил пронађен у лобањи оштећеног, који је био подобан за вештачење, могао бити испален из пиштоља за који су оптужени ЖЖ и ЕЕ у предкривичном и истражном поступку, као и сведок сарадник навели, да је оштећени убијен.

Тврдње, нарочито истакнуте у жалби оптуженог ДД и браниоца оптуженог ВВ да постоје противречности у исказу сведока сарадника ЗЗ, довођењем у везу његовог исказа као сведока сарадника са

констатацијама из записника о увиђају о ономе што је он том приликом као гп лице под фантомком рекао и онога што је рекао као осумњичени, су неосноване. Ово стога што је записник о његовом исказу у својству осумњиченог издвојен по члану 504е став 4. ЗКП-а, и не може се користити као доказ у кривичном поступку, пошто је стекао статус сведока сарадника, а у записник о увиђају уносе се само подаци добијени непосредним опажањем, а не и друга обавештења и формална саслушања. Када се оно што је НН лице том приликом рекло унесе у записник о увиђају као што је у конкретной ситуацији случај, тада се ти наводи не могу ценити као исказ сведока или осумњиченог, јер саслушање није обављено по одредбама ЗКП-а о саслушању осумњиченог или сведока. То значи да се као доказ може користити и ценити само онај исказ ЗЗ који је дао као сведок сарадник а не и други његови искази, због чега су неосновани сви жалбени наводи о противречностима у његовом исказу датом у својству НН лица, осумњиченог и сведока сарадника, а са тим у вези и из тога проистекли закључци да не говори истину.

Да сведок сарадник не говори истину, у жалбама се закључује и из чињенице да током опсервације, све до 25.08.2003. године, ни једном није видео оштећеног, но такву тврдњу је осим сведока сарадника изнео и оптужени ЕЕ у својој одбрани у истражном поступку када наводи да током своје "смене" ни једном није видео оштећеног. Осим тога, оптужени ЖЖ, ЕЕ и сведок сарадник су сагласни да им је оптужени АА издао наређење да се оштећени "ухапси" чим се појави, тј. да се "задатак изврши" чим се за то укаже прилика, из чега јасно произилази да сведок сарадник говори истину када тврди да је оштећени "ухапшен" када су га први пут видели. То што се сведок сарадник не сећа свих детаља зграде у којој је оштећени живео (али зна где се она налази, да се у близини налази полицијска кућица због близине дипломатског насеља) је небитно код чињенице да је у погледу одлучних чињеница његов исказ сагласан другим изведеним доказима. Наиме, осим што постоји сагласност исказа сведока сарадника у погледу одлучних чињеница са исказима оптужених ЖЖ и ЕЕ из претходног и истражног поступка, таква сагласност постоји и у већем броју важних чињеница, као што су: марке возила којим су се кретали, како су били распоређени и ко је шта радио на месту убиства на __, какву су награду добили за извршење кривичног дела, да им је убиство оштећеног представљено као задатак од државног значаја, да је иза тог "задатка" стајала државна безбедност, да су лист папира са фотографијом и личним подацима оштећеног ОО1 морали вратити оптуженом АА на његов изричит захтев, да им је наређено да о извршењу "задатка" морају да ћуте јер ће у супротном и сами бити ликвидирани, да је задатак морао бити извршен до одређеног датума за који су они сматрали да то значи до одржавања избора и слично. Стога, разлике у њиховим исказима на којима се у жалбама инсистира и по налажењу Врховног суда нису од утицаја на чињенично стање утврђено првостепеном пресудом.

Код несумњивог утврђења да су оптужени ЕЕ и ЖЖ у својим исказима у предкривичном и истражном поступку сагласни са исказом сведока сарадника ЗЗ да је лист папира са сликом и личним подацима оштећеног ОО1 (при чему је небитно да ли се ради о картону, дебљем папиру, оригиналу или фотокопији), добијен од оптуженог АА и враћен му на његов изричит захтев, чињенице да и ЕЕ и ЖЖ сматрају да је иза извршења тог задатка стајала државна безбедност и да сам оптужени ДД иако не признаје своју умешаност у извршење тог дела, у исказу у предкривичном поступку наводи да му је СС2 тражио да пружи сву помоћ коју му АА буде тражио везано за извршење предметног кривичног дела, а да само сведок сарадник ЗЗ говори доследно током целог поступка о разлозима враћања наведеног листа папира оптуженом АА ("да га врати начелнику, да га овај врати у архиву или неznam"), тада околност што се ЖЖ и ЕЕ не изјашњавају о разлозима враћања наведеног папира као ЗЗ, већ тврде да незнају да ли су оптужени ДД и АА имали непосредне контакте везано за извршење овог кривичног дела, не доводи у питање оцену исказа сведока сарадника ЗЗ од стране првостепеног суда, а везано за ову чињеницу. Наиме, ни оптужени ЕЕ ни оптужени ЖЖ нису децидирано искључили било какву улогу оптуженог ДД у извршењу кривичног дела на штету оштећеног ОО1, већ су чак шта више сагласни да иза извршења тог кривичног дела стоји служба државне безбедности. При томе они су такав исказ дали у својству осумњичених и окривљених, када нису дужни да изнесу сва своја сазнања о конкретном кривичном делу, док је сведок сарадник то дужан према одредбама члана 504ђ ЗКП-а, а сви искази дати су након готово три године од извршења кривичног дела када је и логично, како је то правилно нашао првостепени суд да се сви учесници догађаја не сећају идентично свих детаља догађаја. Супротно наводима жалби оптуженог ДД и његових бранилаца да се због несигурности сведока сарадника о томе од кога је чуо разлоге враћања спорног папира и чињенице да оптужени ЕЕ и ЖЖ не наводе те разлоге, може једино закључити да он не говори истину, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно оценио и прихватио исказ сведока сарадника да је то чуо од неког од учесника критичног догађаја (на главном претресу наводи да мисли да је то чуо од оптуженог ББ или ЕЕ), јер управо несигурност у погледу тога од кога је овај податак чуо и сигурност да га је заиста чуо, указује на то да се не ради о "конструисаном исказу" већ о реалном сазнању коме у време извршења дела није придаван посебан значај. На ово упућује и чињеница да ни оптужени ЕЕ незна ко му је рекао да АА тражи да се папир врати, но зна да га је вратио ЖЖ, јер му је речено да АА тражи да се папир врати.

Обзиром на сагласност ЕЕ, ЖЖ и ЗЗ да је иза извршења овог кривичног дела стајала служба државне безбедности, те да су за убиство оштећеног ОО1 сви непосредни извршиоци награђени са по 20.000,00 ДЕМ, што за њих петоро (без АА), износи 100.000,00 ДЕМ, који новац је неко морао обезбедити, те исказ сведока сарадника ЗЗ везано за улогу оптуженог ДД у извршењу овог кривичног дела, правилан је закључак првостепеног суда да је оптужени ДД прибављањем и предајом оптуженом АА листа папира са

сликом и личним подацима оштећеног ОО1, помогао криминалној групи у извршењу предметног кривичног дела. О томе да ли је наведени лист папира оптужени ДД намеравао вратити у архиву или га уништити, сведок сарадник није имао сазнања, а што произилази из његових навода "да га врати у архиву или не знам", но то и није одлучна чињеница, већ је одлучно да је повратак папира тражен да би био враћен ДД а небитно је у које сврхе, да ли да се врати у архиву или уништи као компромитујући доказ о умешаности у извршење кривичног дела, за које уништење је и логично да га врши онај на кога се ти докази односе, да би био сигуран да се том доказу не може ући у траг. Ово посебно када се има у виду чињеница да, како то произилази из исказа оптужених ЖЖ, ЕЕ и сведока сарадника ЗЗ, обавеза безоговорног извршења задатка и чувања његове тајности није се заснивала на међусобном поверењу учесника "задатка", већ на хијерархији и страху једних од других а да су се информације преносиле хијерархијски и свако од њих је имао информацију у складу са својим положајем у ЈСО као делу ресора државне безбедности. С тога су жалбени наводи оптуженог ДД и његових бранилаца да сведок сарадник ЗЗ о овој чињеници не говори истину јер је наведени лист папира могао да уништи било ко, оцењени неоснованим.

Поред тога, првостепени суд је на странама 166. и 167. образложења првостепене пресуде дао јасне, логичне и убедљиве разлоге зашто не прихвата исказе сведока СС21, СС22, СС23, СС24 и СС25, већ у том делу прихвата исказ сведока сарадника ЗЗ, које разлоге у свему прихвата и Врховни суд, због чега су супротни жалбени наводи оптуженог ДД и његових бранилаца, оцењени неоснованим.

Противречности у исказима сведока сарадника и сведока СС20, везано за лишавање слободе оштећеног ОО1 на Кошутњаку односе се на небитне детаље, како је то правилно нашао првостепени суд, јер чињеница да ли је комби имао бочна врата или не, да ли је позади имао два или четири точка, да ли је оштећени пре лишавања слободе седео на клупи или грчао према заустављеном комбију, да ли се опирао или не, су небитне код постојања сагласности ових сведока у погледу одлучне чињенице да је том приликом лишен слободе управо оштећени ОО1, да су то учинила два млађа мушкарца од којих је један, који је био обучен у шарени шорц и црну мајицу имао пиштољ који је уперео у оштећеног, након чега су га обојица убацила кроз задња врата у комби, како то тврди сведок СС20 а потврђује и сведок сарадник ЗЗ и тврди да су то били ББ и он, због чега су жалбе и по том основу жалбеног побијања, неосноване.

У жалбама оптуженог ДД и његових бранилаца указује се на противречности исказа осумњиченог ГГ из предкривичног поступка са одбраном оптуженог АА и одбраном оптуженог ДД у предкривичном поступку, које суд није отклонио а прихватио је исказе и ГГ и ДД из предкривичног поступка, док се у жалби браниоца оптуженог ГГ тврди да првостепени суд није дао разлоге зашто је одбио извођење доказа у циљу провере одбране оптуженог ГГ са главног претреса о околностима под којима је дао исказ у предкривичном поступку, да се у пресуди не наводе датуми када су поједини цитирани искази окривљених и сведока дати, што у ситуацији када су поједина лица више пута саслушавана пресуду чини неразумљивом, да нису отклоњене противречности између налаза и мишљења вештака ВВ3 и ВВ4, везано за оштећење на шкури балконских врата стана оштећеног ОО и могућности мењања правца пуцања, да на фотокопијама војних књижица не постоје серијски бројеви које суд наводи у пресуди, да постоје контрадикторности везано за датум измене облика и текста печата МУП-а Црне Горе, да су неприхватљиви разлози првостепеног суда за неиздвајање ГГ исказа из предкривичног поступка и да суд није дао разлоге за одбијање доказних предлога.

Сви наведени жалбени наводи оцењени су неоснованим. И у овом случају ради се о инсистирању на разликама у небитним чињеницама из којих се сопственом анализом покушава извести закључак о противречности у погледу одлучних чињеница. Неосновани су наводи жалбе оптуженог ДД и његових бранилаца да се због извесних разлика у исказима осумњичених ДД и ГГ везано за предају лажних личних карата оптуженом АА од стране оптуженог ДД, не може сматрати утврђеном чињеница да је оптужени ДД заиста АА предао лажне личне карте. Оптужени ГГ тврди да је око 15 часова видео како је у улазу зграде начелства оптужени ДД предао оптуженом АА коверат који је по повратку АА њему дао, а у коме се налазила једна лажна лична карта са његовом фотографијом на име СС26, новац и папирић са бројем телефона СС27, док оптужени ДД наводи да је "вероватно код њега у канцеларији" дао АА три фалсификоване личне карте које је "служба урадила" и саопштио му да се "наши људи" јаве у Црној Гори СС27. Дакле, оптужени ДД није сигуран где је личне карте предао, а оптужени ГГ је сигуран да је на улазу видео да ДД предаје АА коверат, да заједно улазе у зграду и да се након тога АА вратио и дао му коверат у коме се налазила лична карта са његовом фотографијом, новац и број телефона.

У погледу одлучне чињенице, да је оптужени ДД прибавио и предао оптуженом АА лажне личне карте нема противречности у исказима ДД и ГГ обзиром да ГГ тврди да су и ББ и ЕЕ добили лажне личне карте, што значи да их је било три, а што је сагласно са ДД исказом да је АА дао управо три фалсификоване личне карте, но није сигуран где. На који начин је АА вршио дистрибуцију истих, не знају ни ГГ ни ДД. Они немају сазнања да ли је АА од добијања коверте од оптуженог ДД из ње нешто

одузимао или додавао, а несумњиво је утврђено да су поред ГГ, фалсификоване личне карте добили и ББ и ЕЕ. Управо ове разлике у њиховим исказима у небитним детаљима потврђују да осумњичени ГГ приликом давања свог исказа у предкривичном поступку није "поучаван" шта треба да каже, (како то тврди у одбрани на главном претресу), јер би у том случају било логично да свој исказ усагласи и поводом ове чињенице са ДД, будући да је свој исказ дао и потписао 12 дана након осумњиченог ДД.

Имајући у виду да нема несагласности исказа осумњиченог ГГ и ДД у погледу одлучних чињеница, првостепени суд је правилно поступио када је прихватио оба исказа и на основу њих утврдио чињенично стање. Самим тиме правилно је закључивање првостепеног суда када није прихватио њихове измењене одбране на главном претресу, везано за овај догађај, као ни исказе оптуженог ЋЋ и сведока који су се изјашњавали о "видљивости" кроз врата зграде "начелства" и када је одбио предлог да се та видљивост проверава на лицу места након скоро пет година од критичног догађаја. С друге стране противречност оба ова исказа са одбраном оптуженог АА који тврди да му је фалсификоване личне карте прибавио покојни СС28 је очигледна, будући да је првостепени суд правилно нашао да је одбрана АА нелогична, неуверљива и супротна свим изведеним доказима.

Супротно наводима жалбе браниоца оптуженог ГГ, првостепени суд је дао разлоге зашто је одбио извођење доказа у циљу провере одбране оптуженог ГГ на главном претресу, нашавши да је његова одбрана из предкривичног поступка потврђена свим изведеним доказима, што је и био разлог одбацивања измењене одбране на главном претресу и разлог одбијања извођења наведених доказа. Исто тако цитирани искази сведока и вештака су јасно и прецизно интерпретирани у пресуди, због чега су супротни наводи жалби оптуженог ББ и браниоца оптуженог ГГ оцењени неоснованим. Између налаза и мишљења вештака ВВ3 и ВВ4 постоји потпуна сагласност, јер вештак балистичар ВВ3 тврди да су пројектили испалени код балконских врата где је поломљена гриља те да се уздужна оса цеви ватреног оружја померала горе-доле и лево-десно, а вештак трасолог ВВ4 да се средина трага на летви шкуре (гриље) и ширина нишана пиштоља уклапају, због чега налази да је оштећење на шкури могло настати приликом манипулисања пиштољем навише-наниже, комбиновано са повлачењем пиштоља између простора шкури, због чега су супротни жалбени наводи браниоца оптуженог ГГ, оцењени неоснованим. На фотокопијама војних књижица постоје серијски бројеви који су и наведени у побијаној пресуди, ради се о војним књижицама, путним налозима и дозволама за путовање, издатим мимо утврђене процедуре а за потребе обављања "задатка" припадника ДБ РС, што је несумњиво утврђено из исказа сведока СС27, СС13, СС14 и СС15 те извештаја Министарства одбране ДЗ Србија и Црна Гора - управе Војне службе безбедности Пов. број 10956-1 од 17.09.2003. године, због чега су неосновани наводи изнети у жалби браниоца оптуженог ГГ у којима се изражава сумња у изведене доказе и упућује на разлике у печатима издаваоца тих докумената, те тражи провера легалности издавања докумената издатих на нелегалан начин у нелегалне сврхе.

У исказу оштећеног ОО нема противречности везано за редослед и локацију задобијања повреда нити таква противречност постоји између његовог исказа и налаза и мишљења судско-медицинског вештака доктора ВВ5, па указивање жалбом оптуженог ББ на наводне противречности у погледу локације повреда и редоследа повређивања оштећеног, представља сопствену анализу исказа оштећеног и вештака и сопствено закључивање, без упоришта у изведеним доказима.

Неосновани су и наводи жалбе браниоца оптуженог ЋЋ, адвоката АИ да првостепени суд није дао разлоге о психичком односу оптуженог према кривичном делу за које је оглашен кривим, као ни разлоге за своје уверење да је оптужени ЋЋ обзиром на друштвене прилике и природу режима на власти у време критичног догађаја, пријављивањем припрема кривичног дела могао спречити његово извршење, да је нејасно које делове одбране оптуженог је суд прихватио и да није дао разлоге зашто није прихватио одбрану оптуженог са главног претреса, будући да је његова одбрана из предкривичног поступка супротна изведеним доказима, везано за чињеницу ко је дао налог оптуженом АА да изврши кривично дело на штету оштећеног ОО1, где је исти убијен и да ли је раскомадан.

Ово стога што је првостепени суд на странама 137, 138 и 166 пресуде дао разлоге о психичком односу оптуженог према извршеном кривичном делу, а на странама 138 до 143 пресуде јасне и довољне разлоге зашто не прихвата измењене одбране свих оптужених који су одбране мењали, па и оптуженог ЋЋ а прихвата његову одбрану из предкривичног поступка која, супротно наводима жалбе, није противречна другим изведеним доказима.

Наиме, оптужени ЋЋ је у својој одбрани у предкривичном поступку навео оно што му је оптужени АА рекао, а то је "од шефа сам добио налог да уклоним ОО1", да би на питање овлашћеног службеног лица, ко је шеф, оптужени навео "тадашњи шеф ресора ДБ-а био је ДД, мислио је на ДД, тј. да је од њега добио наређење". Из овога јасно произилази да је оптужени АА оптуженом ЋЋ рекао да је налог добио од

"шефа", при чему шефа није идентификовао, а да је оптужени ЋЋ закључио да је то оптужени ДД, јер је он тада био шеф ресора државне безбедности. Међутим, сам оптужени ДД тврди да је оптужени АА био у непосредним контактима и са СС2 јер је ЈСО којом је он командовао обезбеђивала СС2 као шефа државе, што када се доведе у везу са исказом оптуженог ЋЋ о ономе што му је АА рекао, везано за налогодавца убиства оштећеног ОО1, јасно указује да противречности између исказа оптуженог ЋЋ у предкривичном поступку и осталих изведених доказа из којих је утврђено да је управо СС2 био налогодавац наведеног убиства, нема. Исто се односи и на место убиства оштећеног, будући да оптужени АА који није учествовао на лицу места у извршењу убиства оштећеног, није ни могао знати прецизну локацију места убиства, већ приближну, што је и пренео оптуженом ЋЋ. Што се тиче раскомадања тела оштећеног за које је утврђено да га није било, тај навод оптуженог ЋЋ не компромитује његов исказ на начин како се то жалбом жели приказати, јер он говори о ономе што му је речено, а разлочи да му од стране оптуженог АА, поступање са телом покојног оштећеног буде тако приказано, могу бити многоструки и нису од битног утицаја на валидност његовог исказа, поготово што чињеница да ли је тело оштећеног било раскомадано или не, не представља одлучну чињеницу.

Управо супротно од навода жалбе којима се упућује на закључак да је исказ оптуженог ЋЋ у предкривичном поступку изнуђен, због чега је и неистинит, из списка предмета се утврђује да је оптужени ЋЋ тај исказ дао 04.04.2003. године, након што су осумњичени ЖЖ (01.04.2003) и осумњичени ЕЕ (03.04.2003. године), већ дали исказе у вези предметног кривичног дела у којима су прецизно описали начин његовог извршења, место где су оштећеног убили и да тело нису раскомадали, што значи да су постојали сви услови да се од оптуженог ЋЋ "изнуди исказ" сагласан наведеним исказима. То очигледно није учињено, већ је исказ дат на основу реалних сазнања, због чега је правилна оцена првостепеног суда којом прихвата одбрану оптуженог ЋЋ из предкривичног поступка, а не прихвата касније измене те одбране.

Неосновано је да друштвене прилике и природа режима на власти у време извршења кривичног дела по изнетој тези жалбе, екскулпирају оптуженог од кривичне одговорности за извршено кривично дело. Због тога, супротно жалбеним наводима, првостепени суд није имао обавезу да анализира да ли би оптужени ЋЋ пријављивањем лица која су припремала извршење кривичног дела, спречио његово извршење или не, већ је довољно што је дао разлоге за своје утврђење да оптужени иако је сазнао да се припрема извршење кривичног дела убиства оштећеног из ниских побуда, у време када је још било могуће спречити његово извршење, то није пријавио, а дело је извршено, што и јесте радња извршења предметног кривичног дела. Да ли би тим пријављивањем извршење дела успео спречити или не, не представља битно обележје наведеног кривичног дела.

У свим изјављеним жалбама (осим жалбе оптуженог ГГ) тврди се да првостепени суд није дао разлоге због којих није прихватио измењене одбране оптужених ЖЖ, ГГ, ЕЕ, ДД и ЋЋ, у односу на оне дате у предкривичном поступку, а у односу на оптужене ЖЖ и ЕЕ и у истражном поступку, нити разлоге због којих није извео предложене доказе у циљу провере њихових измењених одбрана, иако је суд на странама 138 до 143 образложења пресуде дао разлоге због којих тако измењене одбране није прихватио (јер су оповргнуте изведеним доказима, неуверљиве, неискрене и срачунате на избегавање кривичне одговорности), које у свему прихвата и Врховни суд. Самим тиме није било ни потребе да првостепени суд извођењем предложених доказа проверава наводе одбрана које из датих разлога не прихвата.

По основу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП-а, због повреде права на одбрану оптужених, у жалби браниоца оптуженог ЖЖ истиче се да оптужени пре давања исказа у предкривичном поступку није поучен о праву на поверљив разговор са браниоцем, у жалби браниоца оптуженог ГГ да је првостепени суд одбио одговоре на питања одбране, супротно одредбама члана 331. став 2. ЗКП-а, а у жалбама оптуженог ДД и његових бранилаца, да су органи унутрашњих послова у предкривичном поступку поступили супротно члану 71. став 5. ЗКП-а, када су осумњиченом ДД поставили браниоца по службеној дужности мимо листе адвоката по службеној дужности, те да је првостепени суд одузео право браниоцу оптуженог ДД, адвокату АЕ на изношење комплетне завршне речи, супротно одредбама члана 346. и 347. став 2. ЗКП-а.

Описани жалбени наводи су неосновани, како из разлога које је на страни 158 пресуде навео првостепени суд, тако и с тога што је осумњичени ЖЖ према садржају записника о његовом саслушању у својству осумњиченог поучен о свим својим правима у кривичном поступку, а закон не обавезује орган који испитује осумњиченог да у записнику констатује да је поверљив разговор са браниоцем заиста и обављен, при чему је оптужени ЖЖ и када је у истражном поступку констатовано да је такав разговор обављен, поновио претходни исказ. Према садржају транскрипата о главном претресу, јасно произилази да је првостепени суд приликом одбијања одговора на питања како одбране тако и оптужбе и пуномоћника оштећених, у свему поступио у складу са одредбом члана 331. став 2. ЗКП-а, те да је на захтеве одбране након одлуке председника већа о томе одлучивало и веће.

Постављањем браниоца по службеној дужности мимо листе адвоката достављене од стране адвокатске коморе, у предкривичном поступку, неправилно је примењена одредба члана 71. став 5. ЗКП-а, но како је постављени бранилац – адвокат који је члан адвокатске коморе, дакле особа оспособљена за обављање бранилачке функције, тиме није повређено право на одбрану оптуженог, јер му није ускраћено право на стручну помоћ а учињени пропуст није од утицаја на законитост пресуде. На страни 50 побијане пресуде првостепени суд је дао разлоге због којих је браниоца – адвоката АЕ прекинуо у давању завршне речи, јер је исту користио за изношење непосредних сазнања о појединим чињеницама иако је у доказном поступку одбијен предлог да се исти бранилац саслуша као сведок. Овакво поступање браниоца, како је то правилно нашао првостепени суд, супротно је одредбама члана 346. ЗКП-а, да бранилац у завршној речи излаже одбрану а не сведочи. Како излагање браниоца очигледно није било у вези његове улоге у предмету – одбране оптуженог, већ у циљу сведочења, то су били испуњени услови из члана 347. став 2. ЗКП-а, за прекидање излагања завршне речи, због чега су супротни жалбени наводи оцењени неоснованим. Наводи жалбе да је првостепени суд пропуштањем да у образложењу пресуде цитира изнети део завршне речи поменутог браниоца, учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, такође су неосновани, јер према одредбама члана 361. ЗКП-а, цитирање завршне речи не представља обавезан садржај првостепене пресуде.

Са изнетих разлога а налазећи да је изрека првостепене пресуде разумљива и непротивречна сама себи и разлозима пресуде, да су у образложењу пресуде изнети јасни, непротивречни и довољни разлози о одлучним чињеницама, да нема противречности између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника и да првостепени суд неправилном применом одредби ЗКП-а није повредио право одбране оптужених у мери да би то могло бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде, Врховни суд је све жалбене наводе о постојању битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. и става 2. члана 368. ЗКП-а, оценио неоснованим.

Свим изјављеним жалбама, осим жалбом оптуженог ГГ, који не наводи жалбене основе и разлоге, првостепена пресуда побија се и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. У жалбама оптуженог ББ, ВВ и њихових бранилаца, те бранилаца оптужених АА и ДД наводи се да првостепени суд није потпуно и правилно утврдио чињенично стање у односу на кривично дело извршено на штету оштећеног ОО1, јер није утврдио због чега на лицу места где су пронађени посмртни остаци оштећеног нису пронађени сви делови његовог тела (недостају обе шаке, један вратни пршљен и подјезична кост), и комплетна гардероба, већ је нађена гардероба која не одговара оној за коју су оптужени ЕЕ и ЖЖ те сведок сарадник ЗЗ и сведок СС20 навели да је оштећени критичном приликом имао на себи, као и да није утврђено шта представља бели прах којим је тело било посуто, нити је анализиран састав земље нађене на патикама оштећеног, а није ни са сигурношћу утврђено где су у телу оштећеног пронађени пројектили, обзиром да је у записнику о увиђају наведено да је истражни судија Окружног суда у Сремској Митровици обавештена од стране овлашћеног службеног лица да је један пројектил нађен у лобањи а други у кичми оштећеног, док из налаза и мишљења судско-медицинских вештака произилази да су оба нађена у лобањи. С`тим у вези у жалбама се заступа теза да се ради о тзв. "секундарној гробници", тј. да је оштећени убијен и закопан на неком другом месту, а накнадно пренет и закопан на место где је дана 27.03.2003. године пронађен.

Овакви жалбени наводи оцењени су неоснованим, јер је првостепени суд на основу признања оптуженог ЖЖ и ЕЕ, исказа сведока сарадника ЗЗ, записника о обдукцији, налаза и мишљења судско-медицинско-балистичких вештака, записника о увиђају и исказа сведока СС7, несумњиво утврдио да је оштећени ОО1 убијен испаливањем два хица из пиштоља у потиљак и закопан на месту где је и пронађен 27.03.2003. године, да је присут кречом и водом, да је тело оштећеног било готово без меких ткива и налазило се у фази поодмаклих трулежних промена које одговарају утврђеном датуму наступања смрти, да је постојала разглобљеност коштаног система, да је рендгенским снимањем комплетног скелета оштећеног утврђено постојање два пројектила само у лобањи оштећеног а не и у осталим деловима скелета и да је син оштећеног препознао одећу у којој је оштећени био на дан нестанка, а и кључеви пронађени у одећи одговарају улазним бравама зграде и стана оштећеног. Код овако несумњиво утврђених чињеница, изнетим жалбеним наводима и по оцени Врховног суда не доводи се у сумњу утврђено чињенично стање, а теза о "секундарној гробници" представља сопствену анализу жалилаца без упоришта у изведеним доказима. То што је у записнику о увиђају констатовано да је истражни судија обавештен од неименованог оперативног радника СУП-а Београд да је приликом обдукције оштећеног пронађен један пројектил у лобањи а један у пределу кичме, не доводи у сумњу утврђено чињенично стање, обзиром да је записником о обдукцији, рентгенским снимком и налазом и мишљењем комисије судско-медицинских и балистичких вештака утврђено да су оба пројектила пронађена у лобањи оштећеног. Како је ова чињеница утврђена од стране стручњака – вештака судске медицине Института за судску медицину а на основу егзактног податка – рентгенског снимка, тада обавештење дато истражном судији од стране нестручне особе која је присуствовала обдукцији, не може довести у питање утврђено чињенично стање у погледу ове чињенице.

Стим у вези неосноване су и тврдње изнете у жалбама да одбијањем да изврши реконструкцију на лицу места првостепени суд није утврдио да ли је сведок сарадник ЗЗ могао чути пуцњеве испале из пиштоља са пригушивачем и препознати марку пиштоља са места где се налазио, јер је чињеница из ког оружја је оштећени убијен поред исказа сведока сарадника утврђена и из одбране оптужених ЖЖ и ЕЕ у предкривичном и истражном поступку, а која одбрана је потврђена налазом и мишљењем вештака ВВ2 и ВВ1, при чему ни вештак ВВ6 није искључио могућност да је ЗЗ могао по звуку препознати марку оружја из којег су хици критичном приликом испалени.

Жалбама бранилаца оптужених АА, ББ, ДД и ВВ, оспорава се утврђено чињенично стање у односу на политички мотив извршења кривичних дела на штету оштећених ОО1 и ОО, тврдњом да исти нису били политички противници СС2 и да је суд одбијањем да обави вештачење путем експерата и политичких аналитичара пропустио да у погледу те чињенице правилно утврди чињенично стање. Супротно изнетим жалбеним наводима првостепени суд је правилно утврдио и на страни 165 образложења пресуде дао разлоге које прихвата и Врховни суд, да је СС2 издао налог за убиство оштећених као политичких противника, а што је утврђено из исказа осумњиченог ДД у предкривичном поступку, оптуженог ЖЖ у предкривичном и истражном поступку, оптуженог ГГ у предкривичном поступку, сведока сарадника ЗЗ, те исказа сведока СС6, СС7 и СС29. Предложеним вештачењем може се утврђивати само јавни однос учесника на политичкој сцени, но не и њихови нејавни међусобни односи и личне политичке процене СС2, па се самим тиме извођењем наведеног доказа не може утврђивати због чега је СС2 наведене оштећене сматрао политичким противницима, чије је деловање "директна опасност за земљу", због чега се оно више не може толерисати, већ оштећени морају бити и физички уклоњени.

Жалбама бранилаца оптуженог АА и ДД указује се на пропуст првостепеног суда у утврђивању чињеничног стања, да саслушањем сведока који су наводно видели извршиоце кривичног дела на штету оштећеног ОО, провери одбрану оптуженог АА и одбрану оптуженог ГГ из предкривичног поступка као и извршено препознавање оптужених ББ, ГГ и ЕЕ од стране сведока СС3, СС13 и СС14.

Изнети жалбени наводи су неосновани, јер сведок СС30 и СС31 говоре о разним лицима која су у мају и првој половини јуна 2000. године боравили у стану ИИ, а са фотографије су са сигурношћу препознали само ЈЈ5, но у непосредном препознавању ни њега нису препознали, већ су изјавили да се лика тих лица више не сећају. Сведок СС32 и СС33, говоре о лицу кога су запазиле критичне вечери на улици у близини стана оштећеног ОО и незнају да ли то лице има везе са извршењем кривичног дела на штету оштећеног. Сведок СС34 видела је два момка како су истрчала из пешачког пролаза са бочне стране дворишта ОО но није их могла описати и препознати, сведок СС35 критичне ноћи видела је једног момка на улици поред свог стана који је 300 метара удаљен од стана ОО, сведок СС36 видела је критичне ноћи два младића како истрчавају из пролаза поред дворишта оштећеног и то на две до три секунде, с' леђа и делимично профила, стим што им лик није видела, док сведоци СС37 и СС38 критичном приликом нису били у близини места догађаја нити имају било каквих сазнања о боравку неких лица у стану ИИ, у критичном периоду. Код таквог стања ствари у вези наведених сведока, те чињенице да је оптужени ГГ детаљно описао ко је и на који начин извршио предметно кривично дело а што је потврђено налазима и мишљењима вештака и писменим доказима, не доводи се у сумњу утврђено чињенично стање, због чега су и у овом делу жалбени наводи оцењени неоснованим. Из истих разлога неосноване су и тврдње браниоца оптуженог АА, да је првостепени суд одбијањем да се од стране сведока СС3, СС13 и СС14 обави препознавање СС39, СС40 и СС41, те не извођењем доказа саслушањем сведока СС42, пропустио да потпуно и правилно утврди чињенично стање.

Из одбрана оптужених ЖЖ, ЕЕ, ГГ, ДД и ЂЂ, у делу у коме их је прихватио и изведених доказа које је правилно оценио, те у смислу члана 361. тачка 7. ЗКП-а одређено и потпуно изнео и анализирао, првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање, те за исто дао јасне, довољне и непротивречне разлоге, које у свему прихвата и Врховни суд, због чега су жалбени наводи бранилаца оптужених АА и ВВ да суд није узео у обзир психички профил сведока сарадника ЗЗ у оцени његовог исказа; оптуженог ББ и његових бранилаца да ДНК анализа пронађене мајице и одсуство отисака његових прстију на пронађеном пиштољу, искључује оптуженог ББ као извршиоца кривичног дела на штету оштећеног ОО, да је немогуће да професионалац ЈСО са удаљености од мање од четири метара са осам испалених хитаца промаши оштећеног а потом се на његове повике три професионална припадника ЈСО толико уплаше да безглаво побегну са лица места, да је немогуће да оштећени ОО1 након првог испаленог хица није пао у већ ископану рупу, да је судско-медицинско-балистичко вештачење непрофесионално обављено, да искази сведока СС7 и СС29 нису правилно оцењени, да због недостатка флаше на којој су пронађени отисци прстију оптуженог ББ не постоји могућност провере истих, да одбијањем извођења предложених доказа нису проверене одбране свих оптужених; жалбе браниоца оптуженог ВВ да због одбијања доказних предлога чињенично стање у вези извршења кривичног дела на штету ОО1 није потпуно и правилно утврђено; браниоца оптуженог ЕЕ да нема доказа

да је оптужени извршио кривична дела за која је оглашен кривим; браниоца оптуженог ГГ да без психијатарског вештачења суд није могао утврдити да не постоје елементи који искључују његову кривичну одговорност и да је дело извршио с директним умишљајем; браниоца оптуженог ЖЖ да је суд олако прешао преко одбране оптуженог на главном претресу и да је пропустио да извођењем предложених доказа правилно и потпуно утврди чињенично стање; оптуженог ДД и његових бранилаца да првостепени суд одбијањем предлога: да се саслушају сведоци СС0, СС1, АН и АЕ и прибаве списи дисциплинског суда Адвокатске коморе Београда, да се изврши увиђај на околности видљивости кроз врата начелства ресора државне безбедности на Институту за безбедност, да се у циљу провере исказа сведока сарадника ЗЗ који није потврђен ни једним изведеним доказом затраже извештаји из свих службених евиденција у којима би могао да се нађе какав картон са сликом и личним подацима оштећеног ОО1, да се од протокола виле "Ј" затражи податак о евентуалном присуству оптуженог ДД на пријему у наведеној вили у критично време, да се провери како се и по чијем одобрењу могу издати фалсификоване личне карте, да се саслушају као сведоци чланови обезбеђења оптуженог АА на околности пратње на пријем у вилу "Ј" у критичном периоду - чињенично стање није правилно и потпуно утврдио, оцењени су неоснованим јер представљају сопствену анализу изведених доказа супротно анализи коју је дао првостепени суд а коју прихвата и Врховни суд.

На исти начин оцењени су и жалбени наводи браниоца оптуженог АА да је ради потпуног и правилног утврђивања чињеничног стања неопходно извођење доказа саслушањем сведока СС43 и СС44 на околност њихових сазнања о извршењу предметних кривичних дела, те жалбе браниоца оптуженог ДД да је на исте околности неопходно извођење доказа, поред саслушања сведока СС43, и сведока СС45 и СС46, прибављање књиге аутора СС43 "___" и графолошко вештачење наводне посвете упућене СС2 а све у вези новинских чланака у којима се износе наводна супротна сазнања ових сведока о предметним кривичним делима од оних које је утврдио првостепени суд у овом поступку. Ово с тога што је првостепеном пресудом чињенично стање у свему правилно и потпуно утврђено и цитирањем новинских написа није доведено у сумњу. Осим тога, написи у штампи неауторизовани од стране наведених лица не представљају доказ у кривичном поступку. Ово посебно код утврђене законске обавезе из члана 223. ЗКП-а, да свако треба да пријави извршење кривичног дела за које се гони по службеној дужности и кривичне одговорности свакога (осим лица из члана 332. став 4. КЗ-а) ко зна учиниоца кривичног дела за које се по закону може изрећи казна од 30 до 40 година затвора, па то не пријави (члан 332. став 1. КЗ-а).

Везано за изнете жалбене наводе, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно оценио изведене доказе и правилно поступио када је одбио извођење предложених доказа. Наиме, према налазима вештака психолошки профил сведока сарадника ЗЗ битно се не разликује од психолошког профила оптужених ББ, ЕЕ и ЖЖ који су пристали на психолошко - психијатарско вештачење, јер је за све њих утврђено да су интелигентне особе које су обзиром на своје интелектуалне способности и животно искуство, у време извршења кривичног дела имале могућност рационалног избора и свесног опредељења, па су се определили за она решења која су им била најприхватљивија. Што се тиче склоности ка гратификацијама, и код оптуженог ББ утврђена је склоност ка материјалној добити и другим гратификацијама, због чега се из постојања истих склоности код сведока сарадника ЗЗ не може изводити закључак да су очекиване гратификације искључиви разлог његовог прихватања да у овом поступку сведочи као сведок сарадник. Како је оптужени ГГ одбио да се подвргне вештачењу а суд није нашао да постоји сумња у његову урачунљивост, то је супротно жалбеним наводима првостепени суд правилно нашао да је оптужени ГГ кривично одговоран за извршење кривичног дела и да је исто извршио са директним умишљајем. По налажењу Врховног суда утврђено чињенично стање није доведено у сумњу одбијањем првостепеног суда да изведе доказе изнете у жалбама, о чему су на странама 172 до 175 пресуде дати јасни и непротивречни разлози, као ни примедбама на изведене доказе, које примедбе је првостепени суд оценио на страни 164 пресуде. Врховни суд у свему прихвата закључак првостепеног суда да извођење предложених доказа није од утицаја на утврђивање чињеничног стања, због чега је њихово извођење сувишно и непотребно, а да су изнете примедбе на изведене доказе усмерене ка њиховом обезвређивању.

Тврдње изнете у жалби браниоца оптуженог ЋЋ, адвоката АЗ, да учинилац кривичног дела непријављивања припремања кривичног дела мора бити сигуран у постојање свих околности које чине радњу кривичног дела које се припрема и да у том делу првостепени суд није правилно утврдио чињенично стање, јер оптужени није био у то сигуран, су неосноване. Ово стога што за извршење предметног кривичног дела није потребно постојање знања, нити уопште свести о свим околностима припремања извршења кривичног дела па чак ни о лицу или лицима која врше припремање, о времену и месту вршења припрема, о томе према ком лицу, када и где би припремано дело требало бити извршено, изузев ако те околности представљају битно обележје кривичног дела у питању. У конкретном случају откривљени ЋЋ је знао чије убиство се припрема, како сам каже - убиство ОО1, да припреме обавља ___ ЈСО АА а по налогу "шефа" под којим је он подразумевао начелника ресора државне безбедности, а на основу којих информација је обзиром на своја лична својства и посао којим се бавио (___ одељења за контраобавештајне и безбедносне послове у ЈСО), имао пуну свест о ниским побудама као мотиву извршења кривичног дела, дакле о околности која представља законско обележје кривичног дела квалификованог убиства из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС (сала 114. тачка 5. КЗ-а). Изнеком пресуде он

квалификованог убиства из члана 17. став 2. тачка 1. КЗ РС (сада члана 331. став 2. тачка 1. КЗ-а). Поредом пресуда он је и оглашен кривим за непријављивање припремања кривичног дела убиства из ниских побуда, а не и свирепог убиства, због чега су неосновани наводи браниоца да због тога што није знао на који начин ће убиство бити извршено (свирепо или не), може се радити само о кривичном делу из става 1. члана 202. КЗ РС. При томе, правилно је првостепени суд у изреци пресуде описао радње оптуженог и након сазнања да је дело извршено, када и је и сазнао за свиреп начин његовог извршења те правилно закључио да су те радње конзумиране извршењем кривичног дела из члана 201. став 2. у вези става 1. КЗ РС (сада члана 331. став 2. у вези става 1. КЗ-а).

Стим у вези неосновани су и наводи браниоца оптуженог ЂЂ, адвоката АИ, да је суд погрешно утврдио да је оптужени ЂЂ кривично дело извршио са умишљајем јер је он уствари погрешно оценио да је оптужени АА одустао од извршења кривичног дела и олако држао да оштећени ОО1 неће бити убијен а закон за предметно кривично дело не предвиђа нехатну одговорност, односно да је поступао у крајњој нужди због претње оптуженог АА, што искључује противправност његовог дела. Како је оптужени знао да се припрема убиство оштећеног из ниских побуда и да га припрема оптужени АА, то је његова законска обавеза била да то пријави а не да очекује и олако држи да ће се оптужени АА евентуално предомислити и одустати од извршења кривичног дела, због чега га такво евентуално размишљање, уколико је и постојало не екскулпира кривичне одговорности за извршено кривично дело и не доводи у питање постојање његовог умишљаја у односу на извршено кривично дело. Позивање на крајњу нужду у конкретном случају фактички представља недозвољено упоређивање угрожених вредности, тј. живота оштећеног ОО1 и живота оптуженог и његове породице као и процену које је зло веће, односно мање. У односу на конкретном оптуженог позивање на крајњу нужду је неосновано и по основу члана 10. став 4. КЗ СРЈ (сада члан 20. став 4. КЗ-а), јер управо оптужени ЂЂ као _____ одељења за контраобавештајне и безбедносне послове у ЈСО, Ресора државне безбедности био је дужан да се изложи одређеним опасностима насталим у вршењу професионалне дужности. Сам оптужени је у својој одбрани навео да је његов посао био да проверава да ли се неко од припадника ЈСО бави криминалом и у складу стим предузима одговарајуће мере, а конкретно припремање убиства оштећеног ОО1, свакако представља криминал, што значи да је оптужени и професионално био дужан да прихватајући ризик наведене претње, пријави припремање наведеног кривичног дела.

Жалбама оптуженог ББ, браниоца оптуженог АА и ВВ неосновано се оспорава утврђење првостепеног суда да је оптужени АА организовао криминалну групу у смислу члана 504а ЗКП-а и члана 3. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, тврдњом да није доказано формирање организоване криминалне групе чији циљ је био вршење кривичних дела убиства ради стицања материјалне добити и моћи, те да су њене активности биле планиране на дуже време а по унапред одређеним задацима и улогама.

Ово с`тога што је из изведених доказа несумњиво утврђено, а како је то првостепени суд објаснио на страни 134 образложења пресуде, да је оптужени АА од припадника ЈСО које је сам одабрао организовао криминалну групу у којој је сваки члан имао унапред одређени задатак и улогу, а што несумњиво произилази из одбране оптужених ЕЕ и ЖЖ у предкривичном и истражном поступку, оптуженог ГГ у предкривичном поступку и исказа сведока сарадника ЗЗ. То што они себе нису сматрали криминалном групом не значи да то објективно нису били, јер су по начину организације и деловања испуњавали све законске елементе неопходне за постојање криминалне групе. Да је делатност групе била планирана на дуже време и уз примену насиља произилази из чињенице да је група од јуна па до 25. августа 2000. године у различитим улогама извршила два тешка кривична дела (квалификованог убиства и покушаја убиства), за која се може изрећи казна затвора тежа од пет година а сви припадници криминалне групе су за извршена кривична дела стекла материјалну добит. Како оптужени АА по сопственим наводима није ____ ЈСО од јуна 2001. године а оптужени ВВ и ГГ се од 24.02.2001. године налазе у притвору, тада се из чињенице да криминална група оптуженог АА након убиства оштећеног ОО1 није извршила друго кривично дело, не може закључивати, како се то чини у жалбама, да делатност криминалне групе није била планирана на дуже време.

Из свих наведених разлога, жалбе оптужених и њихових бранилаца по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, оцењене су неоснованим.

Изјављеним жалбама побија се првостепена пресуда и због повреде кривичног закона на штету оптужених, па се у жалби бранилаца оптуженог ББ тврди да оптуженом ББ није дата могућност да износи одбрану за кривично дело из члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ РС, за које је у односу на њега одбијена оптужба, што је неосновано, јер је оптуженом таква могућност дата но он је одбио да изнесе одбрану и бранио се ћутањем. У жалбама бранилаца оптуженог ДД тврди се да непријављивање извршилаца кривичног дела на штету оптуженог ОО не представља помагање у извршењу кривичног дела уколико није унапред обећано, што је такође неосновано. Ово стога што је првостепени суд у контексту свих извршених радњи оптуженог ДД, правилно применио кривични закон када је нашао да је

оптужени, осим тиме што је прибавио и дао оптуженом АА фалсификоване личне карате, и непријављивањем извршилаца кривичног дела које се обзиром на радње које су му претходиле подразумевало, знатно олакшао извршиоцима извршење кривичног дела јер је то за њих значило да дело неће бити откривено нити они као извршиоци. Исто тако, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је у време пресуђења, радње за које је оптуженог ЋЋ огласио кривим, правно квалификовао као кривично дело из члана 202. став 2. у вези става 1. КЗ РС, обзиром да је у доказном поступку несумњиво утврђено да је оптужени знао да се припрема извршење кривичног дела за које је у време његовог извршења била прописана и могла се изрећи смртна казна (каским изменама закона, казна затвора у трајању од 40 година), због чега су наводи бранилаца оптуженог ЋЋ да оптужени може одговорати евентуално за кривично дело из става 1. члана 202. КЗ РС, оцењени неоснованим.

У жалбама оптуженог ББ, његових бранилаца и браниоца оптуженог АА, ВВ и ЖЖ, наводи се да је првостепени суд повредио кривични закон на штету наведених оптужених, тиме што је супротно одредбама члана 4. став 2. КЗ СРЈ на њих применио строжији кривични закон, којим је за кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 1. и 4. КЗ РС прописана и казна затвора у трајању од 40 година, јер се применом блажег закона за наведено кривично дело оптуженима могла изрећи максимална казна затвора у трајању од 15 година. Овакви жалбени наводи су неприхватљиви јер према члану 4. став 1. КЗ СРЈ на учиниоца кривичног дела примењује се закон који важи у време извршења кривичног дела а став 2. истог члана прописује да ако је после извршења дела измењен закон једном или више пута, примениће се закон који је блажи за учиниоца. Наведени оптужени су кривично дело убиства из ниских побуда и на свиреп начин извршили 25.08.2000. године, када је за исто била забрањена казна затвора у трајању од најмање 10 година или смртна казна. После извршења кривичног дела ступио је на снагу Закон о изменама и допунама КЗ СРЈ ("Сл. лист СРЈ", број 61 од 09.11.2001. године који је ступио на снагу 17.11.2001. године), којим је у члану 1 било прописано да се смртна казна може изрећи када је прописана законом републике а чланом 3. да затвор не може бити краћи од 30 дана ни дужи од 15 година, док је став 2. истог члана измењен тако што је одређено да се за најтежа кривична дела или најтеже облике тешких кривичних дела може прописати казна затвора од 40 година. Ова казна се може прописати само уз казну затвора од 15 година и не може се изрећи лицу које у време извршења кривичног дела није навршило 21 годину живота.

Из наведеног јасно произилази да се након ступања на снагу овог Закона па до доношења првостепене пресуде више није могла изрећи смртна казна и казна затвора у трајању од 20 година, а Законом о изменама и допунама КЗ РС који је објављен у Службеном гласнику РС број 10 од 01.03.2002. године и који је ступио на снагу 09.03.2002. године, брисан је члан 2а КЗ РС, за она кривична дела за која је била прописана смртна казна, па је уместо исте прописана казна затвора у трајању од 40 година, тако да је за предметно кривично дело за које су наведени оптужени оглашени кривим прописана казна затвора од најмање 10 година или затвор од 40 година. Из ових законских одредби јасно произилази да се у периоду након цитираних измена закона до доношења првостепене пресуде на територији Републике Србије уместо смртне казне могла изрећи казна затвора у трајању од 40 година, под условом да је за конкретно кривично дело прописана и казна затвора у трајању од 15 година, па, дакле, нема никакве дилеме да је у време доношења првостепене пресуде за конкретно кривично дело био блажи закон који не предвиђа смртну казну, како је то правилно нашао првостепени суд имајући у виду обавезну примену члана 4. став 2. КЗ СРЈ, због чега су и жалбени наводи о повреди кривичног закона на штету оптужених, оцењени неоснованим.

Обзиром да је након доношења првостепене пресуде измењен кривични закон доношењем Кривичног законика ("Службени гласник РС", број 85 од 06.10.2005. и број 88 од 14.10.2005. године, а који се примењује од 01.01.2006. године), којим је за извршење кривичног дела убиства из ниских побуда из члана 47. став 2. тачка 4. КЗ РС и убиства на свиреп начин из члана 47. став 2. тачка 1. КЗ РС (сада кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а), прописана казна затвора од најмање 10 година или затвор од 30 до 40 година, а за кривично дело непријављивање припремања кривичног дела из члана 202. став 2. у вези става 1. КЗ РС (сада члан 331. став 2. у вези става 1. КЗ-а) казна затвора у трајању од три месеца до три године, док је кривична одговорност и кажњивост организатора злочиначких удружења из члана 26. КЗ СРЈ, као посебан облик саучесништва, укинута и уграђена у саизвршилаштво (члан 33. КЗ-а), то је Врховни суд по обавезној примени најблажег закона за учиниоца кривичног дела (члан 5. став 2. КЗ-а), а нашавши да је Кривични законик према прописаним казнама за наведена кривична дела блажи за учиниоце, по службеној дужности преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела, тако што је кривично дело за које су оптужени АА под II и II тачка 1 и оптужени ББ, ЕЕ и ГГ под II тачка 1 изреке пресуде оглашени кривим, правно квалификовао као кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ-а у покушају и саизвршилаштву у вези члана 30. и 33. КЗ-а, а кривично дело за које су оптужени АА под II и II тачка 2 и оптужени ББ, ЕЕ, ЖЖ и ВВ под II тачка 2 изреке пресуде оглашени кривим, правно квалификовао као кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а, у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ-а, док је кривично дело за које је оптужени ЋЋ под IV изреке пресуде оглашен кривим, правно квалификовао као кривично дело непријављивање припремања кривичног дела из члана 331. став 2. у вези става 1. КЗ-а.

У односу на оптуженог ДД, Врховни суд је поред преиначења правне оцене дела због обавезне примене блажег закона, поводом жалбе оптуженог и његових бранилаца, а испитујући првостепену пресуду по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 2. ЗКП-а, нашао да је првостепени суд правно квалификујући кривично дело за које је оптуженог огласио кривим под III и III тачка 2 изреке пресуде, као кривично дело убиства на свиреп начин, извршеног помагањем, повредио кривични закон на штету оптуженог. Ово стога што у изреци пресуде није утврђено и описано постојање умишљаја оптуженог на помагање у извршењу свирепог убиства, већ само на помагање у извршењу убиства из ниских побуда, због чега је у том делу у односу на наведеног оптуженог првостепена пресуда преиначена у погледу правне оцене кривичног дела, тако што је наведено дело правно квалификовано као кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ-а помагањем у вези члана 35. КЗ-а, док је дело описано под III и III тачка 1 изреке пресуде правно квалификовано као кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ-а у покушају и помагањем у вези члана 30. и 35. КЗ-а.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о изреченим казнама, Врховни суд налази да је првостепени суд у односу на оптужене АА и ББ правилно утврдио олакшавајуће и отежавајуће околности, те правилно и потпуно ценио њихов значај. Стога је Врховни суд оптуженом АА за извршено кривично дело злочиначког удруживања из члана 227. став 1. КЗ РС (за које дело је КЗ РС блажи за учиниоца од КЗ-а), идентично као и првостепени суд утврдио казну затвора у трајању од пет година, налазећи да само максимална казна за наведено дело одговара потребној друштвеној осуди овог кривичног дела и степену кривице оптуженог, који је као _____ ЈСО којој је задатак да штити безбедност грађана, супротно њеној намени, од њених припадника које је одабрао, организовао криминалну групу за вршење најтежих кривичних дела (тешких убистава), због чега блаже кажњавање није оправдано.

Обзиром на улоге оптуженог АА и ББ у извршењу кривичног дела тешког убиства из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а, на штету оштећеног ОО1 где је оптужени АА непосредно организовао извршење истог и обезбедио сву потребну логистику за његово извршење, а према одбрани оптуженог ЕЕ, непосредним извршиоцима и дословно рекао како треба да изврше предметно кривично дело (да га у _____, представљајући се као полицајци ухапсе, убаце у комби, негде одвезу и убију, те преко њега ставе живи креч), чиме им је фактички наредио свирепоступање према оштећеном, а да је оптужени ББ осим што је учествовао у отмици оштећеног у њега и испалио два пројектила и убио га, по налажењу Врховног суда нити једна утврђена олакшавајућа околност не може оправдати блаже кажњавање наведених оптужених, јер се ради о најтежем облику извршења тешког кривичног дела које заслужује најтежу казну, због чега је Врховни суд обојици оптужених за наведено кривично дело утврдио казне затвора у трајању од по 40 година, а супротне жалбене наводе њихових бранилаца одбио као неосноване.

У односу на оптужене ЖЖ и ВВ, Врховни суд налази да је првостепени суд одлучујући о казни на коју их је за извршено кривично дело осудио и поред правилно утврђених олакшавајућих и отежавајућих околности, није правилно ценио њихове улоге у извршењу кривичног дела, које су у односу на улоге оптуженог АА и ББ, мањег значаја, јер начин извршења кривичног дела нису сами одредили, већ је то учинио оптужени АА а они га прихватили, те у оштећеног нису ни пуцали из ватреног оружја и убили га, већ је то учинио оптужени ББ. Посебно није довољно цењен допринос оптуженог ЖЖ у утврђивању чињеничног стања, који је својим признањем извршења кривичног дела и детаљним описом начина његовог извршења и улоге сваког од учесника у извршењу дела, знатно помогао суду да правилно и потпуно утврди чињенично стање. Обзиром на ове околности и чињеницу да Кривични законик за ово кривично дело прописује блажу максималну казну од КЗ РС (од 30 до 40 година), Врховни суд је уважавајући жалбе браниоца оптуженог ЖЖ и жалбе оптуженог ВВ и његовог браниоца (који се нису жалили због одлуке о казни, али према одредбама члана 383. ЗКП-а, њихове жалбе због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона у себи садрже и жалбу због одлуке о кривичној санкцији), по овом основу жалбеног побијања, преиначио првостепену пресуду и оптуженог ЖЖ за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а, осудио на казну затвора у трајању од 30 година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 24.03.2003. године па надаље, а ВВ за исто дело на казну затвора у трајању од 35 година, налазећи да су изречене казне сразмерне њиховим улогама у извршењу кривичног дела и степену њихове кривице, те нужне и довољне за остварење законом предвиђене сврхе кажњавања из члана 42. КЗ-а.

У односу на оптуженог ЕЕ, по оцени Врховног суда, првостепени суд је поред правилно утврђених олакшавајућих и отежавајућих околности, преценио значај признања извршења кривичног дела на штету оштећеног ОО1 и неоспоравања његовог потписа на записницима у предкривичном и истражном поступку, јер је и овај оптужени као и оптужени ЖЖ, на главном претресу негирао извршење кривичног дела и своје раније исказе (за разлику од оптуженог ЖЖ који је тврдио да су му ранији искази изнуђени, оптужени ЕЕ наводи да се не сећа да је те исказе дао и да му ништа од онога што се у тим исказима наводи, није познато, чиме такође упућује на закључак да су наведени искази на недозвољени начин прибављени), због чега је Врховни суд уважавајући у том делу жалбу Специјалног тужиоца ОЈТ у Београду преиначио првостепену пресуду и оптуженом ЕЕ за кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 1.

првостепеном пресудом и осуђеном ЕЕ за кривично дело тешког убиства из члана 114. тачка 1. и 5. КЗ-а, утврдио казну затвора у трајању од 30 година. При томе Врховни суд налази да је тако утврђена казна сразмерна његовој улози у извршењу овог кривичног дела и степену његове кривице те да иста представља неопходну друштвену осуду за извршење предметног кривичног дела.

За помагање у извршењу кривичног дела тешког убиства из члана 114. тачка 5. КЗ-а, на штету оштећеног ОО1, Врховни суд је оптуженом ДД утврдио казну затвора у трајању од 15 година, а за помагање у извршењу кривичног дела покушаја тешког убиства из члана 114. тачка 5. КЗ-а, на штету оштећеног ОО, казну затвора у трајању од 12 година, те га је применом одредаба члана 48. став 2. тачка 2. КЗ СРЈ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 15 година (на коју казну је осуђен и првостепеном пресудом). При томе, Врховни суд је нашао да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све олакшавајуће и отежавајуће околности на страни оптуженог а које су од значаја за одлуку о казни, те правилно закључио да помагање као најблажи облик саучесништва у извршењу кривичног дела оправдава блаже кажњавање од кажњавања саизвршилаца у предметним кривичним делима. Стога су жалбени наводи Специјалног тужиоца у којима се не истичу неке нове отежавајуће околности, већ се паушално за све оптужене који су учествовали у извршењу кривичних дела извршених на штету оштећених ОО1 и ОО тражи утврђивање појединачних казни затвора од 40 година и осуда на исту казну, оцењени неоснованим. Ово поготово код чињенице да Кривични законик за наведена кривична дела предвиђа блажи посебни максимум казне од КЗ РС и да су одредбе члана 48. став 2. тачка 2. КЗ СРЈ о изрицању јединствене казне за кривична дела у стицају, у односу на оптуженог ДД блаже од одредби члана 60. став 2. тачка 2. КЗ-а, због чега је Врховни суд приликом изрицања јединствене казне затвора оптуженом ДД, по обавезној примени блажег закона применио одредбе члана 48. став 2. тачка 2. КЗ СРЈ према којима ако је за неко кривично дело у стицају утврђена казна затвора од 15 година, као јединствена казна може се изрећи само та казна.

За кривично дело тешког убиства у покушају из члана 114. тачка 5. КЗ-а у вези члана 30. КЗ-а, извршено на штету оштећеног ОО, Врховни суд је нашавши да је првостепени суд потпуно и правилно утврдио и оценио олакшавајуће и отежавајуће околности на страни оптужених АА, ББ, ЕЕ и ГГ, оптуженима утврдио идентичне казне затвора као и првостепени суд, и то: оптуженима АА и ББ у трајању од по 15 година, оптуженом ЕЕ у трајању од 13 година а оптуженом ГГ за наведено кривично дело осудио на казну затвора у трајању од 15 година. При томе Врховни суд је прихватио закључак првостепеног суда да су чињенице, да је кривично дело остало у покушају и да су штетне последице кривичног дела – лаке телесне повреде оштећеног, од значајног утицаја на висину казне будући да Кривични закон за покушај предвиђа блаже кажњавање. Обзиром на улоге наведених оптужених у извршењу предметног кривичног дела и то да је АА организовао његово извршење, да је ББ испалио осам хитаца у оштећеног, да је ГГ, с`једне стране, имао кључну улогу у прибављању средстава за извршење кривичног дела, бекству са лица места и скривању у објектима војске, а да је, с`друге стране, признањем извршења кривичног дела и детаљним описом улога свих учесника у извршењу овог дела помогао у утврђивању чињеничног стања а да је оптужени ЕЕ критичном приликом пазио да неко не наиђе – чувао стражу, Врховни суд налази да утврђене казне затвора, односно изречена казна оптуженом ГГ представљају неопходну друштвену осуду извршеног кривичног дела и одговарају степену кривице оптужених, те су нужне и довољне за остварење законом предвиђене сврхе кажњавања из члана 42. КЗ-а. Стога су наводи жалбе Специјалног тужиоца да се и у односу на ово кривично дело сврха кажњавања може постићи само утврђивањем, односно осудом на казну затвора у трајању од 40 година, оцењени неоснованим, јер за такве наводе тужилац не даје неке нове чињенице и околности које би биле од утицаја на доношење другачије одлуке.

Код утврђених појединачних казни за дела у стицају у односу на оптуженог АА, ББ и ЕЕ, Врховни суд је применом члана 60. став 2. тачка 1. КЗ-а, као блажег закона за наведене оптужене, исте осудио на јединствене казне затвора и то: АА и ББ у трајању од по 40 година а ЕЕ у трајању од 30 година, при чему је оптуженом ББ у изречену казну затвора урачунато време проведено у притвору од 28.03.2003. године, па надаље а оптуженом ЕЕ од 12.04.2003. па надаље, налазећи да ће тако изречене казне довољно деловати на оптужене да убудуће не чине кривична дела, да ће оне утицати на друге да не врше кривична дела те да ће оваква друштвена осуда за наведена кривична дела деловати на јачање морала и учвршћивање обавезе поштовања закона, како је то и предвиђено одредбама члана 42. КЗ-а. Супротни жалбени наводи бранилаца оптуженог АА, ББ, ЕЕ и ГГ, оцењени су неоснованим.

Уважавајући жалбе оптуженог ЂЂ и његових бранилаца којима се предлаже блаже кажњавање оптуженог како због олакшавајућих околности на страни оптуженог тако и због Кривичним закоником предвиђене блаже казне за предметно кривично дело, Врховни суд је оптуженог за извршено кривично дело осудио на казну затвора у трајању од две године, налазећи да првостепеном пресудом утврђене олакшавајуће околности као и чињеница да Кривични законик за ово кривично дело прописује максималну казну затвора у трајању од три године, оправдавају изрицање наведене казне, те да иста одговара степену кривице оптуженог и потребној друштвеној осуди извршеног кривичног дела. Жалбени наводи Специјалног тужиоца којима се тражи строжије кажњавање оптуженог од оног у првостепеној пресуди којом је осуђен на казну затвора у трајању од четири године су неосновани, јер по обавезној примени блажег закона – Кривичног законика, осуда на казну затвора већу од три године законски није

примени олажси закона – кривичног законика, осуда на казну затвора већу од три године, законски није могућа, а и утврђене олакшавајуће околности као што је признање оптуженог, кајање, садашња неосуђиваност и тешко здравствено стање, не оправдавају кажњавање максимално прописаном казном.

Жалбом бранилаца оптуженог ББ првостепена пресуда побија се због одлуке о мери безбедности одузимања предмета, одузимања имовинске користи те трошковима кривичног поступка; жалбама бранилаца оптуженог АА, ВВ и ЕЕ, побија се одлука о одузимању имовинске користи а жалбом браниоца оптуженог АА и одлука о трошковима кривичног поступка, но не дају се разлози побијања по овим жалбеним основама. Испитујући првостепену пресуду по овим жалбеним основама, Врховни суд налази да је одлука првостепеног суда у погледу изречене мере безбедности, одузимања имовинске користи и трошковима кривичног поступка у свему правилна те да је суд за наведене одлуке дао јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и овај суд.

Врховни суд је испитао и остале наводе изјављених жалби, али је нашао да исти нису од утицаја на доношење другачије одлуке, због чега их је оценио неоснованим.

Са наведених разлога, а на основу одредби члана 391. и 388. ЗКП-а, Врховни суд је донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,
Војка Омчикус, с.р. Драгиша Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Мирјана Војводић

ЈЧ

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ: Против ове пресуде дозвољена је жалба коју могу изјавити овлашћена лица за оптужене којима је овом пресудом изречена казна затвора у трајању од 40 година, у року од 15 дана од пријема ове пресуде и то Врховном суду Србије као суду трећег степена, а преко првостепеног суда.